

Universitätsbibliothek Wuppertal

Flavii Philostrati quae supersunt

Philostratus, Flavius

Turici, 1844

Notae

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-5613](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-5613)

NOTAE

PHILOSTRATI LIBROS DE TYANENSI APOLLONIO.

NOTAE

IN

PHILOSTRATI LIBROS DE TYANENSI APOLLONIO.

NOTA

IX

PHILOSOPHY LIBROS DE TYANENSI APOLOONIO

NOTAE

IN

PHILOSTRATI LIBROS DE TYANENSI APOLLONIO.

I.

1, 2. Particulam *ποτέ* ad utrumque colon pertinet, ut vertendum sit: Pythagoram olim fuisse nondum Ionem, sed Euphorbum inter Trojanos. — Adscripsit B.: »Revocavimus versionem interpretis Rhinuccini. Nam Aldus et alii perperam: »Ionem quidem minime fuisse.« Sententia est, olim fuisse Euphorbum Troem, tandem autem annis volventibus post varias μεταφωχώσεις Pythagoram fuisse Ionem sive Samium. Samii enim Iones. Noster p. 387. ed. M. καὶ Μνησαρχίδη τῷ Σαμίῳ σοφὸς ἐκ βαβυλῶν καὶ Ἴων ἐκ Τρωός. Loquitur de Pythagora. — ib. cf. II. p. 51 et Iambl. c. 14. vit. Pythag. τῶν Ὀμηρικῶν στίχων μάλιστα ἐκείνους ἐξύμνει — καὶ πυνκῶς ἀνεφώνει τοὺς ἐπιταφίους ἐαυτοῦ. Ultima vulgo perperam versa interpretaberis: crebro eos appellabat sepulcrales versus suos. — 3. Ad θνησειδίων B.: »Interpres et Budaeus vertunt: morticina materia. Et Suidas: θνησίδειον (sic) νεκρόν. Hesychius: θνησίδειον, νεκρῶμα. Sed videtur Pythagoras non solum ab ovis morticinae, sed omni omnino lana abstinuisse. Ph. p. 387. ed. M. ἐσθῆτά τε, ἣν ἀπὸ θνησειδίων οἱ πολλοὶ φοροῦσιν, οὐ καθαρὰν εἶναι φήσας λίνον ἡμπίσχετο. Plut. de Is. et Os. τὸ δὲ λίνον φέρεται ἐξ ἀθανάτου τῆς γῆς. Linum ex immortali terra nascitur. Lana vero ex pecore mortali.« — 6. De commercio cum diis vide Procl. in Alcib. p. 9. in Tim. IV, 248. Iambl. de myst. 4. et quae praeterea collegit Lobeck Aglaoph. 104. — 8. B ad ἐαυτῶ: »Ita et Suidas, videtur tamen legendum αὐτῶ. Nempe enim dicit hos alios, (τοὺς ἐπαινοῦντας) de Pythagora memorare, non ipsum de se.« — 13. Id. ad σιωπᾶν λόγος: »Claudianus de Consulatu Mallii Theodori: Quicquid Democritus risit dixitque tacendo Pythagoras.« — 14. βαδίσαι cf. ad constructionem Her. 746. ποταμοὶ καὶ δαίμονες ἐρχονται τὴν Μαυωτίν καὶ τὸν Πόντον, ad metaphoram 4, 26. βαίνων ἐπὶ τοῦ λόγου. — 15. »Color ex Hom. II. χ, 9. τίπτει με — διώκεις αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον;« Bo. — 16. Lectio κόρη est concinnior et excusationem habet a trochaeo in quarto pede hexametri admissa, cf. Empedocl. vs. 163. ed. Karsten. p. 104.

2, 8. B: »Male Suidas ὡς μὴ σοφόν. Noster p. 270. ed. M. θαυμασιουργίας καὶ βίαιον τέχνης μὴ δεῖσθαι σοφόν.« — 10. De hoc itinere consule C. F. Hermann, Geschichte und System der Platonischen Philosophie I, p. 51—57. qui ipsius Platonis testimonio docet, nil arcanae sapientiae eum a sacerdotibus Aegyptiis percepisse. Cum Nostro faciunt Olympiodorus, Appulejus, Lucanus, Quintilianus, ibid. laudati. — 14. προῦλεγε· ταῦτα ἐκ μεταφωχῶν σοφίας οὐκ ἀπὸ μαργανείας, ὡς Ἀπολλώνιος. διὸ καὶ ὁ μὲν ἐθαυμάζετο ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ δὲ ἐβδελύσσετο πρὸς ἅπαντα μὲν (dele μὲν) ὁ Ἀπολλώνιος. f. s. — 15. Diog. L. II, 10. De domo quis praeter Ph. narraverit, ignotum. — 17. Ad ποταμούς B.: »Edd. priores ποταμοῦ. Sed Ἀλγὸς ποταμοὶ dicitur urbs in Hellesponto. Correxerat etiam Salmasius.« — 20. Idem ad ἄγνοιαν. »Ita Ms. Lutet. et interpres Latinus et supra Philost. οὐκ οἱ ἄνθρωποι γινώσκουσιν. Suidas tamen et Editio Aldina ἄνοιαν, stultitiam.« — 25. Id. ad παρ' οὗς: »Sic restitui, ut et Salm. Ita παρὰ τὸν νόμον, Act. Apost. 18, 13. Pr. ed. παρ' οὗς.« — 26. Δάμις· τούτου τοῦ Δάμιδος ὡς ἀθέου Λουκιανὸς (καὶ A. s) μέμνηται. f. s. Schol. ridiculo errore respicit Luc. Jup. Trag. §. 16. et alios locos.

3, 5. Ad Νινίω B.: »Et Edit. pr. et Suidas in Δάμις habent Νινίω. Sine dubio tamen legendum Νινίω (ut et Salmasius in libri sui margine adnotavit) ex Stephano et aliis. Νινίος ὁ πολίτης τῆς Νίνου, ἐνὶς Νίνιος.« — 7. De Moeragene vide Prooemium. — 12. Ἑλλάς. Colonia erat Caracallae Caesaris cf. num. apud Mionett. Descr. IV, nr. 232. — 13. cf. Eus. 440. — 14. Locus est Od. δ 456. — 21. ἐκπεπώνηται. vide exitum huius vitae. — 22. ἀφικομένη· ὅρα τὴν σύνταξιν· ἀφικομένης ἔδει. f. s. — 27. Ridet haec Eus. 439. ficta ad similitudinem nascentis Apollinis apud Callimachum h. in Delum 249. f. s. — 30. ὕδαρ ὀρεγίων Διός. cf. Paus. V, 24, 2. Alteram lectionem tuearis ex 48, 19. Asbamaeum tangit Amm. Marc. XXIII, 6. fortasse nostrum locum respiciens. Male autem huc referunt Mannert Geogr. VI, 2, 264. et Hisely Disput. de historia Cappadociae, quae Strabo XII, 536. de Iaccho

aquae salsae prope Cataoniam narrat. — 31. ὁ θερμαινόμενος λέβης est apud Hom. Od. μ 237.

4, 1. Similia vide apud Cr. S. III, 826. — 3. οἱ μὲν δὲ ἐγγώριοι ἀνατροπή. f, s. — 4. Διὸς ut alter Hercules ἀλεξικάκος aut Apollo. cf. 159, 14. — 6. ὀφθαλμοί — ἐφέροντο. Compara Ev. Luc. II, 52. — 7. περιβλεπτος. Ut Alexander Pseudom. apud Luc. §. 5. — 8. Εὐθύδημον. „Alius est orator insignis, qui fuit Mylasis natus, de quo Strab. XIV, 659 (453).“ Ol. Nobis videtur idem esse, aetas et studia conveniunt, de patria potuit errare Philostr. — 15. cf. V. S. 569. — 17. ἀπεσπούδαζε· ἀντὶ τοῦ ἔξω σπουδῆς ἐποιεῖτο. f, s. — 20. οἱ ὀρνίθες· τοὺς ψιττακούς λέγει. f, s. Picam salutantem super limen de cavea intrantes habet Petron. c. 28. vide et Mart. VII, 87. XIV, 76. Pers. Prolog. 8. laudatos Bekkero Gall. I, 74. — 22. διακείμενοι· διάθεσιν ἔχοντες. f, s. μελετώμενοι· ἀντὶ τοῦ διδασκόμενοι. f, s. — 25. ἄλλως τε καὶ μάλιστα. f, s. — 26. βαίνων ὑπὸ τοῦ λόγον· ἀντὶ τοῦ ὁυθμιζόμενος, προκόπτων, προαγόμενος, μετεωριζόμενος ὑπὸ τοῦ λόγον ἥτοι τῶν μαθημάτων. f, s.

5, 7. τραγῆματα· καὶ μὲν (Io. μὴν) τραγῆματα πυκνότεραις ἀναθυμιάσει πλέον ἀνθρώπον θολοῦσι τὸν νοῦν καὶ πρὸς ἀργίαν ὑπαλείφουσιν. ἐρέβινθος μὲν καὶ φακοὶ μελαγχολικῶ τῷ χυμῷ, κύαμοι δέ, εἰ μήπω τῷ πυθαγορικῷ ζήλῳ βδελυντοὶ ἐφαίνοντο, παχέως αἵματα τῇ γενέσει τε καὶ ἐπιβλύσει... f. — 8. cf. Iambl. V. P. p. 36 et 230. ed. K. — 11. cf. Iambl. V. P. p. 312. — 23. Ad ἐναντία τ. v. πρ. B. „Interpres vertit: Tu vero omnia facis, quae morbo penitus adversantur, quo nihil dici potest quod magis adversetur auctoris menti, πράττειν τῇ νόσῳ hic accipio ut πράττειν Φιλίππῳ, Λεσβίοις, Λακεδαιμονίοις.“ Debuit B. laudare locos ut Dem. adv. Neaer. §. 56. τὰ πρόσφορα τῇ νόσῳ φέρονται et quae notavi Gymnast. p. 33. — 26. ἐλσελθόντος αὐτόν· ἀντὶ τοῦ καταλαβόντος. f, s. Et paullo ante διδούς· ἀντὶ τοῦ προσέχον. f. — 27. ἡγαγεν· ἀλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς οὕτω Χριστὸς οὐδὲ διαίτη προμηθεύμενος τὰ τῆς ὑγείας, ἀλλὰ τῷ μὲν λεπρῷ „θέλω“ φησὶ „καθαρίσθητι· καὶ „ἐγεσθεις“ ἄλλω πάλιν „ἄρον τὸν κράβατον, καὶ τῷ κωφῷ „διανοίξθητι“. ὁσαύτως καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ „ἀνάστα καὶ στήθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου.“ ἀλλ' οὐκ ἐκ φυλακῆς τῶν βλαπτόντων τὴν ῥᾶσιν προμνηστεύμενος. f.

6, 11. περόναις· περόναις γὰρ τὸ παλαιὸν ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες, αἷς συνήπτον τὰ πρὸς τῷ στήθει μέρη τῆς γυναικείας πόρπης. f, s. — ib. τὸ μέτριον. De hoc praecepto vide Anaximenis Rhet. c. 2. — 18. τὰ ὀφειλόμενα. cf. Plat. Alcib. II, 142. Iambl. V. P. p. 302. — 22. ἐσφοιτᾶν· καθ' ὑπερβίβασμόν· εἰς ἱερὰ. f, s. — 25. Σαρδόνων. Huet.: „Sardonia urbs Indiae, unde fortasse Σάρδονοι vel Σαρδόνιοι, Ptol. vel a Sardibus

urbe.“ Placet illa explicatio, quamvis Σάρδεων restituant Olear. ad h. l. Faber ad Anacr. od. 2. Boiss. ad Eun. 448. nisi cogitaverit de Sardinia Apollonius et ipsa aurifera. — 29. ἀγορὰν ἦγεν· ἀντὶ τοῦ ἀγορανόμος ἦν. f, s. Recte correxit hanc expl. jam Ol.

7, 2. ἐπιρρήτων· λείπει πραγμάτων. ἡ σύνταξις δὲ οὕτως· καὶ κατὰ τί γὰρ τῶν ἀσελγῶν τε καὶ ἐπιρρήτων πραγμάτων οὐκ ὦν ἐλάττων. f, s. Veram lectionem ἐλάττων illustro ex Ael. H. A. V, 38. ubi dicitur luscinia captiva ποικίλα τε ἀναμέλειν καὶ τακερῶς ἐλάττειν τὸ μέλος. — ib. ταυρηδὸν ὑποβλ. est ex Pl. Phaedone 117, b. — 6. ξὺν Ἀρχελάῳ. Vide Dionem C. LVII, 17. p. 863. ed. Reim. ac Tac. A. II, 41. Legati, de quo hic agitur, nulla apud historicos mentio. — 24. ἄνω βαίνων. ut est apud Soph. Aj. 1230. ὑψηλ' ἐκόμπευς καὶ ἄκρων ὁδοιπόροις. — 26. De Anaxagora cf. Diog. L. II, 9. cum Menagii notis. de Cratete eundem VI, 87. Suidae excerpta h. l. recepit Cedrenus 278. ed. B. — 29. Pythagorae dictum celebrat Iambl. p. 98. ed. K. — 31. Σοφουλέους. vid. Pl. Rep. I, 329, b.

8, 2. Res haec tangitur V. S. 570. — 10. δοκίμῳ κ. ἐγ. ἀντὶ τοῦ γενναίου καὶ μηδὲν ὕπιον ἐχούσῃ. f, s. — 13. cf. Schneidewin ad Simonidem. p. 194. — 19. ex Od. v, 18. De suo addit Ap. verba τε καὶ γλῶττα. — 30. τρίτη. „Pamphyliae prima Perga, secunda Side. Divisa Pamphylia Side metropolis Pamphyliae secundae facta est, Aspendus secunda, ut legitur in τάξει προκαθεδρίας episcoporum ex ed. Beve-regnii.“ Ol.

9, 3. Similia habet Suet. Tib. 58. collegit Spanh. de U. et P. N. I, 20. Nimirum Tiberium ipsum sub specie Jovis Olympii cultum fuisse ab Antiochenis eorum numi ostendunt, cf. C. O. Müller Antiqu. Antioch. 286. inde vilissima adulatio ad alios populos fluxisse videtur. — 8. In altaribus deposuerunt titiones, quos antea praesidi intenderant. — 13. φωνὴν — ῥῆξαι. ex Dem. Ph. III. §. 61. — 20. μεγάλη. „metropoles appellabant μεγάλας.“ Ol. — 21. De hoc templo vid. Müller. I. c. 246, sqq. — ib. Assyrios Ph. cum Syris confundit. — 22. De transformatione Daphnae hic facta egit Arrianus apud Eustath. ad Dionys Per. 918. — 23. Illas cupressos illustrant Eust. I. c. et Liban. p. 351. alii a Muellero I. c. 250. laudati. — 25. Cyparissum juvenem Cretensem, qui ad Orontem veniens in arborem cognominem mutatus est, habes apud Serv. ad Virg. Aen. III, 680. Aliam fabulam sequitur Ovid. Met. X, 105. — 26. νεανικώτερον. σημείωσαι ἀντὶ τοῦ κατὰ νεανικὴν ἀβρότητα, φιλόμυθος γὰρ ἡ νεότης. f, s. — 33. τὰ ὀμιλούμενα. τὰ δορυβάδη. f, s. — 34. κληιστά. Nota ionismum. — 36. εἰ — εἴη. Male haec Mueller ad Antiochiam retulit, I. c. 235. — 35. ἴσως Πυθαγορείους λέγει διὰ τὴν τετρακτύν. f, s.

10, 7. ἀνίστατο. Apollonius cum sedens disseruisset apud sacerdotes et discipulos, publicas orationes stans habebat. cf. infra p. 59, 9. V. S. 519. et Eunap. ed. Boiss. p. 82. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς καθέδρας — διαλεχθεὶς — ἀνίστη θαραλέως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. — 9. De unctione ante lotionem cf. Bekker Gallus II, 46. Etiam Plato Legg. VI, 761. balnea calida vocat γεροντικά. — α. ἐς αὐτὰ h. e. cum Antiochenorum civitati balneis interdictum esset. — 13. διθυράμβῳ δὲ. συνθέτοις ὀνόμασι σεμννομένην καὶ ἐκτοπωτάτοις πλάσμασι ποικιλλομένην. τοιοῦτοι γὰρ οἱ διθυράμβοι ἅτε Διονυσίων τελετῶν ἀφωρημένοι. διθυράμβος δὲ ὁ Διόνυσος παρὰ τὸ δις (ἀπὸ δις, f.) βεβηκέναι τὴν θύραν τοῦ βίου. πρότερον μὲν τῆς μητρὸς εἶτα καὶ τοῦ Διὸς τοῦ μηροῦ. f, s. — 13. φλεγμαίνουσαν. hinc sumpsit flosculum Psellus Opusc. ed. Boiss. 49. — φλεγμαίνουσαν λέγει τὴν ὑπέρσημον οἷα ἡ Θουκυδίδου, λεπτολογία δὲ οἰονεὶ περιττότητι χρώμενος τοῖς διπλασιασμοῖς τῶν κώλων καὶ τῶν ὀνομάτων εἰρωνευόμενος. f, s. διῆγε. ἀντὶ τοῦ διανέπανε τοὺς λόγους ἐπὶ μακρῷ. f, l, s. εἰρωνευόμενον ἀντὶ τοῦ συνείροντος τῇ περιττότητι. f, l, s. — 17. κύρια. ἀντὶ τοῦ κυριολεκτικῶς ἐχρηστέ. f, l, s. — 18. ἀπὸ σκήπτρου θεμιστευόμενα ductum videtur ex Pind. O. I, 12. — 19. στενολεσχούντων. τῶν διαλεκτικῶν. f, s. Vox est Aristophanea, cf. Nub. 319. — 25. Bp. τε καὶ Τροάριοι Ph. ne errore quidem potuit scribere. cf. 93, 14. Ideo Ol. Γερμᾶνες hic posuit, Strabone XV, 490. laudato, Rhoer ex eodem fonte protulit correctionem Τρόβιοι ad Porphyr. de abst. p. 358., altera illa non meliorem. Etiam Σαρμᾶνες aptum nomen h. l. vide Cr. S. I, 489. — 26. ἀποδημεῖν. ἴσως ἐπεὶ ἰώρα αὐτὸν τῇ συνηθείᾳ ὀλιγορούμενον τῷ μηδὲν πλέον τῶν ἄλλων ἐπάγεσθαι τῶν καθ' Ἑλλάδα σοφῶν. f. — 27. Satis callide magis in transitu usum narrat Apollonium, apud quos multo diutius, quam apud ipsos Brachmanes degit.

11, 10. μεταλαμβάνω δὲ πάσας. αἰτιατικὴ (αὐτῶν s.) f, s. Excidisse videtur: ἀντὶ γενικῆς. — 13. προσήγατο ἀντὶ τοῦ προσεκύνησεν αὐτὸν. f, l, s. — 14. ξυμμέτρως ἀντὶ τοῦ ἀπερίττως. f, l, s. — 17. ἐκφατνίσματα. τοῦτο διὰ τὸ τὰ ἐκπίπτοντα τῆς δαιτὸς τοὺς κύνας σιτεῖσθαι. f (ubi deest τὸ), l, s. — 18. ἢ εἶπεν. Quod addendum conjeci ἀμελῶς, tueor ex 92, 31. μὴ δοκοῖν θρασύνεσθαι πρὸς τὸν ἀμελῶς αὐτὰ εἰπόντα. Jacobs. ad Vers. Germ. proponit παραφθεγγάμενος εἶπε.

12, 2. Accipe hoc de dextro Euphratis alveo, sinister enim in Tigrin infunditur. Str. II, 80. Dionys. P. 980. Plin. H. N. V. 21. — 4. Dicit hoc etiam Paus. II, 5, 2. Adscribit Huet.: „Euphrates Tigridi immixtus per duos alveos in mare devolvitur, quorum alter Phison, alter Gehon appellatur. Gen. 2, 11, 13. Horum fluviorum seu potius alveorum situm ignorantes pleri-

que existimaverunt Gehon eundem esse ac Nilum, Phison vero eundem ac Gangem.“ — 9. Corvos inprimis observari ab his populis docet Porphyr. de abst. III, 221 (104). Vide praeterea, quae habet Bochart Hieroz. I, 1, 3. et Boettiger Kunstmythologie I. p. 96. — 14. μὴ ἐρωτηθεῖς ἀντὶ τοῦ ἐξεμπῶν ἐχόμενον γὰρ τῆς ἐρωτήσεως τὸ ἐκκαλεῖσθαι καὶ εἰπεῖν. f, s. — 15. Bardanes dicitur, de quo vide plura Tac. Ann. XI, 8, 9. — 21. Ol. confert apte Senec. de Benef. III, 7. — 33. De vino Babylonio. cf. Plin. XIII, 4.

13, 1. Agit de novem satrapis inferioribus, undecim superioribus Parthici regni Plinius VI, 25. — 6. φοινίκος βαλάνους illustrat Xenoph. Anab. II, 3, 14. — 9. ὅρα τοῦ σατραπίου ἀπεδέξατο. λείπει δὲ ἴσως τὴν προαίρεσιν. f, l, s. — 15. τόκος. σημειῶσαι. λείπει τὸ ἐστὶν οὕτως. f, l (s: σὴ διὰ τὸ ἐ. ὁ.) — ib. τρις. Imo quinquies. cf. Jac. ad Ael. H. A. IV, 34, 9. — 18. τοῖς λέγουσιν. Fons fabulae apud Herodot. III, 108. refutatae ab Aristot. de nat. an. VI, 31. — 19. Locutionem ἐπιτήδεια εἶναι pluribus explicui ad Gymn. p. 93. — 22. τεκμαίρεσθαι — σκύμνων. ὅρα τεκμαιρόμενον γενικῇ. λείπει ἢ ἐξ. f, l, s. — 23. cf. Euseb. 438. — 24. Locus est II. β. 307.

14, 9. Δαρείῳ. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Δαρείου. f, l, s. — 13. ἐξαλλάξαντες. ἔξω γινόμενοι. π. — ib. Ducta haec ex Herod. VI, 119. qui Eretriensium domicilia 210 stadia dicit a Susis abesse; noster unius diei itinere a Babylone remota putat. — 16. Scopelianum dicit. — 18. μελετῶν. ἀναγινώσκον. π. — 19. παραιτεῖσθαι. καταλιμπάνειν. π. — 24. ὑπομβροσ. διάβροχος. π. — 26. παρεφθορότος. διεφθαρόμενος. π. — 29. τὸν Καφηρέα ἀνέφυγε. constructio est ut p. 46, 5. καταβαίνοντες τὸ ὄρος. Sch.: οὗτος ὁ Καφηρέας ἐστὶν ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. Ξυλοφάγος νῦν λέγεται. Καφηρέας δὲ διὰ τὰς τῶν ἀνέμων ἀντιπνοίας παρὰ (ἀπὸ f) τὸ κᾶπος, (κάπος f) ὃ σημαίνει τὸ πνεῦμα, ὅπου καὶ ὁ Ναύπλιος τοὺς φροντοὺς ἀνάψας ἐσφλε τοὺς Ἑλληνας. f, s. — 33. Non potest esse is, quem Ctesias Dariaeum appellat, septemdecim ille annis post pugnam Marathoniam ab Artaxerxe patre obtruncatus, sed ex annorum computatione Artaxerxes Mnemon.

15, 3. Epigramma est in Anthol. Pal. VII, 256. — 17. Babylonem adhuc integram fingit, quia magorum sedes erat. cf. Baur l. c. 117. — 19. Verbis ξὺν ὁμοιότητι τοῦ εἶδους exprimuntur illa Herodotea I, 180.: τὸ μέσον αὐτῆς ποταμὸς διέρχεται — τὸ ὦν δὲ τείχος ἐκότερον τοὺς ἀγκῶνας ἐς τὸν ποταμὸν ἐλήλαται. — 21. „Semiramidem intelligit, cujus cuniculos sub Euphrate actos luculenter describit Diodorus Siculus II, 8.“ Ol. — 30. Ὀρφεὺς voluit Hu. Vatem tiara et anaxyride in anaglyphis ornatum illustrat Welcker ad Phil. I. VI, p. 612. — 35. „Quae de coeli similitudine legun-

tur, ad symbolicam veterum populorum aedificandi rationem pertinent, quam in rem vid. Porphy. de antr. nymph. c. 6. id. de Styge ap. Stob. Ecl. I, 4. p. 145. ed. Heeren. et Eust. ad Od. XV, 404. p. 583. Bas.⁴ Cr.

16, 3. cf. uberrimam Creuzeri notam ad Plot. III, 149. inprimis Hermiam ab eo laudatum (ad. Pl. Phaedr. 148.) et Symb. I, 221 sq. de iungibus avibus, deorum glossis. Lob. Aglaoph. 906. *Ἰνγγας* refert ad rotas perpetuo circumactas. — 8. Eusebius haec carpit p. 438. — 14. *σατραπεύεται. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ σατράπον ταῦτα διοικεῖται τῷ βασιλεῖ. f.* — 21. *διάγειν ἀντὶ τοῦ κατέχειν, διαναπαύειν. f.* — 25. Senec. Ep. 17. reges Parthos non potest quisquam salutare sine munere. — 29. *ἀναστήσας τ. γ. erecto animo.* — 31. *κατασχών* intellige de habitatione regiae.

17, 19. Hujus deae imaginem vide in nummo ap. Combe Mus. Hunt. IX, 42. et ap. Panofk. Berl. Ak. 1840, 380. — 22. Pamphyliorum modos nemo praeter Ph. tetigit. — ib. *παρήλλαξε* noli ad Damophylam referre, verbum est intransitivum, ut 54, 9. al. — 25. *παρώδηται* illinc expressa sunt carmina (h. e. ex Sapphicis poematibus.) ἀπὸ τῶν Σαπφ. ut 106, 20. ὡς ἀπὸ Ἰνδῶν μοι διαλέγῃ. — 26. Jac. Ep. ad Schn. p. 37. scribi voluit βασιλικὸν ὄγκον. At vide Lob. ad S. Aj. 145. — 29. *ἀναγιγνώσκων ἀντὶ τοῦ ἀναγνωρίζων. f. l.* — 31. *ἀπεξωγράφῃσε ἀντὶ τοῦ διέγραψε, ἐξωγράφῃσε. f. s.* — 32. καὶ δὴ ἐκέλευσε dictum esse possit ratione verborum 17, 15. habita.

18, 1. De hoc alborum equorum sacrificio cf. Brisson. de reg. Pers. princ. p. 339 sq. 370. et Kleuker Suppl. in Zendav. II, 1, p. 86 sq. — 6. „Tangebant revera ignem sacrificantes, quod moneo propter Ol. interpretationem (probans ignem). Just. XXII, 28. expositis ignibus Cereris tactisque.“ Bo. — 13. *ἐξ ὄνυχος. ἀπὸ τῆς παροιμίας. f.* — 18. Haec impugnat Eus. 438 et 450. — 21. *ἐπιστολὴν αὐτὰ πεποιήται ἀντὶ τοῦ δι' ἐπιστολῆς ἐσήμανεν. f.* — 31. *διαφερόντων ἀντὶ τοῦ διακοιμιζόμενων. f.*

19, 19. τὸ — διδῶ. G. J. Bekker ὁ μακαρίτης acquievit in lectione edd. ante Ol. (Spec. Philostr. 103.) Jac. ad Schn. p. 37. proposuit σὺ δ' ὅπως. Ham. L. Ph. 19. ἄλλοις πᾶσιν. Recte senserunt, verbo φασιν locum non esse, si retineatur ἄλλως, sed idoneam medicinam non invenerunt. Indicat φασιν proverbialem laudari locutionem; respicitur autem ad Diogenis dictum Ael. V. H. IX, 34.: *περιτυχὼν Λακεδαιμονίοις ἐν ἐξωμίσι φάυλαις καὶ ῥυπώσεσιν „ἄλλος“ εἶπεν „οὗτος τῷ φος, cf. etiam Diog. Laert. VI, 8. et quod infra est 115, 11. — 25. Αἰσχίνης. vid. Diog. II, 61. Ath. 507. Luc. paras. §. 32. — 26. Πλάτων. Veram itineris causam exponit C. F. Hermann Gesch. u. Syst. der*

Plat. Philos. p. 66—75. cf. Athen. 116 et 507, 6. Ael. V. H. XIV, 33. ubi lege: „ἀλλ' ἐγὼ“ εἶπεν „οὐκ ἐπα- νήλθον ἐκεῖσε, ὅθεν ἐπράθην, ὥσπερ οἱ κύνες. — 27. Aristippi avaritiam tangit Diog. II, 11. — ib. *Ἐλίκων. cf. Plat. Epp. 13. Plut. Dio. 19. — ib. Φίτων. Boiss. confert Leop. Em. XI, 22. vide Nostrum 130, 12. et Diod. Sic. XIII, 320. Fortasse hic est Φύτιος Iamblichi V. Pyth. p. 362. ed. Kiessl. — 29. De Eudoxo egi ad Vit. S. p. 161. — 30. βασιλεῖ. Nectanabidi, cui Agesilaus Eudoxum commendaverat. — ib. de Speusippo vide Diog. IV, 1. Ath. VII, 279, e. XII, 546, d.*

20, 7. *πάσας κακίας συνειληφώς ἢ πάσης κακίας μετεληφώς, τούτων γὰρ ἐκάτερον δεῖ ἐγγεγράφαι. π. — 15. ἐν σπονδαίῳ. in loco celebrato. — ib. De Philippi et Alexandri ludis Olympicis cf. Wesseling ad Diod. p. II, 125. et Meyer „Olympische Spiele“ p. 326. in Encyclop. Ersch. et Gruber.*

21, 3. *ζώνης* maluit Huet. — 11. οὐ πολλῶν θανάτων ἄξιος sumsit ex Dem. π. παρ. §. 15. — 14. *θεάματα. δεινοῦ κόλακος ταῦτα ὑποτρέχειν εἰδότος βάφθρον σκαιοτήτα, ἀλλ' οὐ φιλοσόφον ψυχῆς καθαρὰν παραρησίαν θεούσης καὶ ἀμυγῇ τῶν αἰμυλίων ῥημάτων. f. — 22, 17. Locus est Hom. Od. ι. 97.*

II.

23, 5. *ἵπποκόμος τ. κ. καταχρηστικῶς εἶπε· κυρίως γὰρ καμηλὸς λέγεται. f. l. — 12. ὑπερβολαί τὰ ὕψη, αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀκρόρειαι. π. ἀνεστᾶσιν. ὑψοῦνται. π. — 13. Philostrato ipse Caucasus est ὁ Ταύρος ἔτερος et Paropamisus pro Caucaso. Jac. maluit κέρατι ἐτέρῳ scribere (Additam. 204). — 18. de styrace Pamphylio cf. Plin. XII, 25. fin. — 22. Ham. p. 22. corrigebat ἐλὼν citra necessitatem. — 23. Citat haec Schol. Arist. Ran. 218. — 24. ὑπεξέσυχθη. ὑπετάγη. π. — 25. ἀνοίστροησεν. ἐξέμηνεν. π. καθήκει. κατέρχεται. π. — 28. vid. Arrian. Ind. 5.*

24, 1. *ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ. δομεῖα ἢ λέξεις αὐτῇ, διὰ τὸ φιλεῖν γὰρ τοὺς ἀνθρώπους. f. — 4. δεσμά. cf. Diod. Sic. XVII, 83. — ib. οὐ ῥᾳδίᾳ ξυμβάλλειν τὴν ὕλην. οὐκ εὐκόλῳ ἐχοντά ἐστι κατανόησιν τῆς ὕλης λείπει ἢ εἰς πρόθεσις μετὰ τοῦ ἄρθρου. τὸ πλήρες· οὐ ῥᾳδίᾳ εἰς τὸ συμβάλλειν τὴν ὕλην. f. — 8. ὥδε. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον τῶν μύθων ἤττηνται. f. — 12. φάσμα ἦτοι Ἐκάτης ἢ ὀνοσελίδος. f. — 18. „εἰπέ μοι“ ἔφη. τὸ ἔφη προστίθησιν Ἀττικῶ ἔθει. πλέον δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ Πλάτωνι. f. l. — 27. cf. Cr. Symb. II, 467, 480, 494.*

25, 2. De Anaxagora vid. Valck. Diatr. c. IV. — 3. „Aldus et Morellus ediderunt προσήκον, quod non est nauci. Restituimus ex conjectura προσόκον: quod etiam in suo codice invenisse videtur Rhinuccinus,

qui vertit *propinque*.“ B. — 4. Παγγαίω. Orpheus. — 14. De hoc camelorum genere egit Bochart Hieroz. I, 2, 88. — 33. cf. Schneidewin Delect. 173, 5.

26, 5. Legendi h. l. Hieronym. ep. 2. et Chrysost. ad Jes. c. 5. — 10. Similia concedebat Pythagoras τοῖς ἄλλοις, ὅσοις ὁ βίος μὴ πᾶν ἦν ἐκκεκαθαμένους — καὶ τοῖς χρόνον τινὰ ὥριζε τῆς ἀποχῆς. Iambl. V. P. 234. ed. K. Carpit tamen haec Eus. 441. — 16. Scr. ὁδοποιῆται, quod operae recipere omiserunt. — 17. cf. Cr. Symb. I, 472 seqq. qui adhibet Nonnum Dionys. XXI, 331. de luco Deriadis Indi idem narrantem: οὐ χύσις ἡερόφοιτος ἐδύσατο δάσκιον ὕλην ἐν Διὸς ὕετοιο. — 21. ἀνέμω ἐσπνέσθαι ut Im. 842. ἐσπνέοντος ἀντὶς τοῦ ἀνέμου. — 25. „Editio Aldina ἐλθόντα exhibet, cujus loco Morellus reposuit ἐλάσαι, ut opinor, ex msto Regio.“ B. — 27. „Inepte utraque editio ἀγνύριον.“ B. — 28. cf. Cr. Symb. I, 392. qui ἐπηλύτην Ἀσσύριον Mithram esse suspicatur. — 33. Dionysus Thebanus Μηρόν montem ab Indi filio donum accepit, cum se ex Jovis μηρῷ natum dixisset.

27, 5. Arrianus V, 1, 2 et 2, 5. ac Curt. VIII, 10. Alexandrum Nysae morantem et cum exercitu bacchantem exhibent. Vide Droysen Alexander 310, not. 18. — 10. Nomen Aornos explicatur a Ph. aliter atque a Luc. Rhet. praec. §. 7. et Dionys. Perieg. 1143 cum Eust. Compara Lucret. VI, 749. et Sil. It. VI, 154. simile quid de Parthenone in acropoli Athenarum narrantes. — 24. ἡ μάστιξ ἐλλειπτικῶς εἰρηται καὶ ἀντιπτωτικῶς. ἐλλειπτικῶς μὲν τοῦ ἐπιφέρειν, ἀντιπτωτικῶς δέ, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν καὶ τὸ μὴ αἰετὴν μάστιγα, εἶπεν κατ' ἐνθεῖαν. f. — 27. ἀνελῆσαι. Frustra h. l. tentat Ham. p. 29. Boni equitis est evolvere hostium aciem, h. e. dividere et disturbare.

28, 5. περιφρονῶν. ἀντὶ τοῦ διὰ πολλῆς φροντίδος ποιούμενος. Ἀριστοφάνης· ἀεροβατῶν καὶ περιφρονῶν τὸν ἥλιον. f. (Nesp. 225.) — 10. ψελλίζομένω. Nimirum ἐς τὰ πολεμικά, ut est Heroic. 730. aut addendum aut subaudiendum. — 24. cf. Bochart Hieroz. I, 2, 24. et A. G. Schlegel Ind. Bibl. I, 176. Numerus singulis elephantis insidentium hic nimis augetur; quaternos tantum, ἡνίοχον et ternos τοξότας imponi solitos fuisse docet Strabo XV, 487. — 27. ἐς τὸ ἀκοντίζειν. Plin. illustrat VIII, 2. — 30. vid. Jac. ad Ael. H. A. XIII, 8. — 31. τῷ Ἠλίω. vid. Ael. H. A. VII, 44. ubi dicuntur Indi elephantum cecere. Adde Spanh. de U. et P. Num. I, 169.

29, 6. παραθήγεσθαι. „Virg. G. III, 225. ipse ruit dentesque Sabellus exacuit sus. Cum ergo nonnulla animalia dentes acuant, nulla vero, ex Juba, cornua, apparet, dentes elephantis revera dentes esse, cum ipse eos quandoque exacuat, non cornua, quae nunquam acuuntur.“ Huet. — 14. Ham. p. 30. corri-

gebat διὰ τὸ ἐσφίγθαι (debuit ἐσφίγγθαι) τ. γ. At digitos dicit Ph. non esse constrictos, indeque βάσιν ipsam πολυσχιδῆ. — 22. Jac. ad Anth. 641. velit κωφούς pro κούφους, quod defenditur loco 41, 6. κούφοι τε οὐπω ἔδοξαν. — 32. cf. Cic. ad Att. VII, 2, 4.

30, 11. Claudian. Paneg. in Manl. Th. C. vs. 302. — 13. Il. ε, 133. — 14. Arr. Ind. c. 15–20. Plin. VIII, 18. — 18. ἀετίνην. de his et similibus cf. Ael. H. A. I, 35. Bochart. II, 2, 27. λυχνίτην. Ael. H. A. VIII, 22. Boch. II, 5, 8. ac Böttigeri Kunstmyth. II, 221. — 23. cf. Jac. ad Ael. H. A. I, 24. — 26. Fabulam Pindarus fr. 161. ap. B. et Herodotus III, 109. secuti sunt. Vide Jac. ad Ael. H. A. I, 24. — ib. τίκτονται. τόκοι γίγνονται. π. — 27. Locus est Eur. Andr. 415. ed. Hm. ubi scribitur: ἔπραξα· πᾶσι δ' ἀνθρώποις κτέ. — 28. ὃ praetuli respiciens Heroic. 702.

Lectiones sub textu sic erant adornandae: δ. π. δ. p, 2, E.

31, 22. Jac. ad V. g. scribebat ξυστόν pro ἀντόν, provocans ad Ael. H. A. VII, 45. neglecta medii ἐξελέσθαι notione, quam Abresch. ad Aesch. p. 118. exponit. — 25. Πυθαγόρα Ol. mutavit in Πύθωνι ex Arr. Ind. c. 15. At nomina ejusdem sensus facile permutablebantur. — ib. in Ἀκείνον vulgarem appellationem recepi contra codd. — 26. Eandem serpentium magnitudinem tradit Ael. H. A. XV, 21. ubi cf. Jac. — 32. ὑπεραγασθῆναι (in 2 et E) natum videtur ex praepositione genitivo explicando adscripta.

32, 10. μείζω. „excipiunt Gangem Str. XV, 701. Arrian. V, 4, 1.“ Ol. — 13. εἰπόντας Anaxagoram et Euripidem. vid. Valck. Diatr. 30. — 22. Bo. ad Her. 644. velit αὔρας. Vide tamen 48, 27.

33, 3. cf. Herodot. II, 37. Byssus lino similis videbatur et quasi species ejus habebatur. cf. Becker Charicl. II, 335. — 11. Iac. correctio confirmatur Her. 683, 2. — 13. Suave argumentum Alexandri victoris magnanimitas in curando et honorando Poro spectata. — 21. At Embisarum ex vicinis regibus socium Pori fuisse narrat Diod. Sic. XVII, 87. — 23. Jac. Add. ad Ath. 125. scribi velit Λαρεῖον ἥρηκε βασιλέα. βασιλέα ἔφη κτέ. — ib. de hoc elephantō cf. Curt. VIII, 14, 13. — 24. οἶσει. Ambiguitas est in verbo, quod et „portare“ et „celebrem reddere“ significat.

34, 1. Narrat tamen Diod. S. XVII, 89. duo filios Pori in hoc proelio cecidisse. — 11. χρώματα ποιῶσα. Jac. voluit χρ. ποικίλλονσα. Non opus. cf. ep. 2. — 13. respicit Ar. Nub. 345. sqq. — 15. ex Pl. Phaedr. 246, c. — ib. ad ἀθύρων vide Cr. Symb. I, 399. — 16. cogitat de Hom. Il. o, 364.

35, 7. ὁ Τιμόμαχος οὗτος τῶν περὶ τὴν γραφικὴν ἢ περιττός, ὃς καὶ τὴν Κολχίδα Μήδειαν γράψας τοῖς

ἐξ Ἰάσονος αὐτοῦ τόκοις ἀπηνέστατα χρησαμένην κλέος ἀπειρέσιον ἀπηνέγκατο. f, l, s. De hoc picture vid. Plin. XXXV, 11. et quae laudat Cr. ad G. J. Beck. Spec. 115.

— 20. οἱ δὲ τ. ἰ. τοῖχοι, τῇ συντάξει ταύτῃ "Ομηρος ἀρχὴν ἔδωκε διὰ τὸ οἱ δὲ δύο σκόπελοι. ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει καὶ τὰ ἑξῆς. ἀντὶ γὰρ γενικῆς εὐθείας ἐχρήσατο. οὕτω δὲ κἀνταῦθα δοτικῇ δέον χρῆσασθαι καὶ εἰπεῖν τοῖς δὲ τ. ἰ. τοῖχοις εὐθεία εἶπεν. οἱ δὲ τ. ἰ. τοῖχοι. f, s. — 21. μαργ. Salm. explicat „tesselatitio opere," nimirum ἔδος confundens cum ἔδαφος.

— 27. reprehendit haec Eus. 441. ipse reprehensus a Bauero l. c. 158. — 32. ex Theogn. 77. — 35. δορυφορεῖται. δορυμεία ἢ λέξις· οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς πομπῆς ἀξιούσθαι, ὡς εἰώθε χρῆσθαι, νῦν ἢ λέξις εἰληπται, ἀλλὰ τὸ τοῖς δόρασι ἐκδικεῖσθαι. ἥτοι τὸ προπολεμεῖν αὐτῆς τοῖς βαρβάροις. f.

36, 3. Jac. Additam. 151. voluit ὡς μὴ φ. — 17. Eus. 442. — 32. διαστρώννυνται: ἐτεροχρονία, ἀντὶ γὰρ παρορρημένου ἐνεστώτος. f. — 34. σῦες. Contra Aelianum H. A. XVI, 37.

37, 4. Wytttenb. ad Sel. H. Gr. p. 590. notat hanc imitationem Xenoph. Anab. IV, 7. — 7. Plura dabit Bekker Charicl. I, 498. — 14. Ser. περὶ σὲ. Jac. Additam. 254. proposuit περισσῇ. — 16. cf. Hom. Od. γ, 13 et ι, 254. — 22. γ. τε διδόναι: ἀντὶ τοῦ ἀρέσκεισθαι. f. — 23. κατὰ κοινοῦ τὸ ἀποθνήσκειν, ἐπειδὴ δὲ ἥσθητο ἑαυτοῦ μὴ ἀκριβῶς ἀποφῆν(αντος) περὶ τῶν παρεγγραφομένων, ὡς ἐκ παντὸς [τοῦ] ἀποθνήσκειν αὐτοὺς δέοι, προστίθησι τό· οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐπὶ τούτων κατὰ κοινοῦ κατὰ προ οἶον· παρὰ τοὺς ἄνδρας, οὓς σὺ ὤρμηκας. f. — 30. οἱ τούτων: τὸ ἄρθρον ἐνηλλαίνεται μετὰ τῆς γενικῆς. δέον γὰρ εἰπεῖν· εἴτα τὸ εἰς τοὺς γονεῖς τούτων ἦμον καὶ τρίτον γένος εἰς ἄνω εἶπεν· οἱ τούτων γονεῖς. f. — 31. Jac. laudat Plat. Gorg. 324, e. 33. μνημονικὸς. cf. Iambl. Vit. Pyth. p. 212.

38, 4. Idem narratur de Aegyptiis. cf. Böttiger Kunstmyth. II, 103. — 7. vid. Iambl. l. c. 150. — ib. Hinc profecit, sententiā Jacobsii, Ach. Tat. 136, 25. — 13. Huet. comparat Acro. ad Hor. Od. II, 2. — 16. καταλειφθεῖς. σημειῶσαι τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ γενικῆς εὐθεία ὑπεἰληπται. f et s ubi γενικῆς δοτικῇ ὑ. debuere δοτικῆς εὐθεία ὑ. — 31. de pleonasmo verbi δοκῶ huic scriptori proprio egi ad Gymn. 10, 18.

39, 17. Ol. h. l. recte intelligens contra usum scriptoris dedit τὸν δὲ εἶσω κ. περὶ τὸ τεῖχος εἰρξάν. Debuerat saltem περίξ scribere, Herodoteo more, IV, 52. al. Ipse malui transpositione huic loco mederi. Piers. ad Moer. 134. εἰρξάν corrigebat, quae emendatio multis probata cum 39, 11 et statim sequentibus parum consentit. Hominem portis palatii expletis exitu arcuerunt, ut fame interiret. — 30. Res illustratur ex Arr. Ind. c. 5. Aornum enim cum Alexander cepis-

set, eandem petram ab Hercule capi non potuisse Macedones commentum sunt. Hinc videtur Ph. suam narrationem eo deflexisse, ut ex Aorno faceret τὴν τῶν σοφῶν τύρσιν. Quod autem Bacchum Herculi iungit, quasi Sivae Ramam, cf. Visc. Mus. PC. IV, 210—15. Strab. XI. p. 443. ed. Tz. Eorum adversus illos Σοφοὺς certamen admonet contentionis Sivaitarum et Brachmanum. — 35. Hoc dicit Ph.: de Herculis Thebani ad Indos itinere vulgo nil constare, igitur ne Gades quidem eum venisse.

40, 13. Ad ἀτρεμήσει γίνεσθαι ὄραμα. οὐκοῦν διὰ τὸν νοῦν ἀτρεμεῖ ὁ ὕπνος, οὐδὲν (sc. οὐδὲ) τῷ μὴ ἀκινήτῳ ἢ ἀγρυπνίᾳ, ἀλλὰ τῷ συμμέτρως ἔχειν τῶν ἀπὸ τοῦ στομάχου ἀναδόσεων τὸ κρᾶνιον θερμότητα καὶ ὑγρότητα, εἴτα πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς καταρρευσάσης τῆς τοιαύτης ἀκράτου ὑγρότητος ἐκλήρησε τε τῷ παρ' ἑαυτῆς ἠδίστῳ τὴν αἰσθησὶν καὶ πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐπηγγέγετο ἄνεσιν. εἰ δὲ ἀσυμμέτρως ἀναπεμφθεῖ ἡ τῷ ὑγρῷ ἢ τῷ θερμῷ πλεονεκτουμένη ἐκατέρωθεν τὴν ἀγρυπνίαν ἀποτίκτει, τοῦ μὲν ὑγροῦ τὸ θερμὸν παραθεμένον, ὃ τὴν ἀπεψίαν εἰώθε ποιεῖν καὶ παραφέρεσθαι δοκεῖν τῷ ζῳῶ προξενεῖ, ὡς ἐπὶ τῶν ἄγαν μεθύνοντων ἐστὶν ἰδεῖν τῆς τοῦ οἴνου πλεονεξίας τὴν ὑγρότητα ἐπισταγούσης, παρ' ὃ καὶ διπλᾶ βλέπειν πάντα περιγίνεται τῆς ὑγρότητος τὰς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπορρεούσας ἀκτῖνας πρὸς τὸ ὀρατὸν χωλεῖν παρεχομένης καὶ ἐστὶ κατὰ μίαν αὐτῶν συμβολὴν διασπώσης καὶ πρὸς διάφορα κατεπειγούσης ὁρώμενα. εἰ δὲ τὸ θερμὸν κατακρατήσῃ, ξηρότητος τὰ κοῖλα τοῦ ἐγκεφάλου ἀναπλησθέντα, τοῦτο γὰρ τῇ ἄγαν θερμότητι ἐπακολουθεῖ, ἀφείλε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γαληνιάσης συστάσεως καὶ πρὸς ἐγγήγορον ἀήδῃ παρεπέμφετο. ἀπὸ τῶν μεμνηνόντων ἢ πίστις τῶν λεγομένων, καὶ ἀγρυπνία συνέχονται ἀπὸ ξηρότητος καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἄγριον ἐπιφαινοῦσιν ἐξ ἀνωμαλίας τῆς διακινούσης αὐτὸν διαφορήσεως τοῦτο πάσχοντα. f. — 18. τοῦτο h. e. τὸ μεμεθυμένον s. ὁ μεθύων. cf. Soph. Ant. 334. ed. Herm. — 24. vid. Schneidew. Delect. 191. — 28. ex Eur. Bacch. 916. — 34. fragmentum est ex Menandro nr. 11. incert. ed. Meinecke. p. 234.

41, 13. cf. Porphy. V. Pyth. ed. Kiessl. 104. — 18. Vinum, quasi ῥύπος non tam exhalandus quam abluendus. — 21. de varietate Οἰκλέους et Ἰοκλέους egit Jacobs ad Ael. H. A. XIII, 22. — 22. De oraculo Oropio cf. Herod. VIII, 134. Paus. I, 34, 1. — 23. Jeunium illustrat Böttiger Kunstmyth. I, 89. — 24. Bentl. conjecit egregie λογίων. cf. 61, 5. Risum movet Ol. cum scribit „malim λογίων. Sed tamen et λόγων ferri potest," quasi ipse in illam emendationem incidit. — 27. ut sacerdos Apollinis Clarii. — 29. νυμφόληπτοι. conferas Naev. ap. Non. 452. „aquae enim ebrii sumus." Adde Ast. ad Pl. Phaedr. 237.

42, 2. χρηματίζειν. χρημάτα παρέχειν. f. male. —

23. vid. Eus. 442. — ib. Iambl. V. Pyth. 265. ed. K. — 25. Magum se prōdit Apollonius h. l. cf. Lob. Aglaoph. 632. — 32. εἰ γὰρ. ἑλλειπτικῶς καὶ νῦν ἡ φράσις. λείπει γὰρ τὸ εὖ ἂν εἶχεν ἢ τὸ εἶναι αὐτὸν ἢ ἀντὶ τοῦ εἶδαι. f. (αὐτὸν τὸ εἰ ἀντὶ τ. ε. s.).

43, 9. ἀγέλη Salm. ex conj. apposuit. — 24. cf. infra 50, 31. — 29. Haec de tropaeis redarguuntur verbis Pausaniae IX, 40, 4. Ol. „Monimentum ejus victoriae, si quod apud Issum, non ipsi Alexandro, sed posteris temporibus deberi videtur.“ Tres arae quidem in ripa Pinari amnis Jovi atque Herculi Minervaeque sacratas commemorat Curt. III, 12, 27. Cic. Fam. XV, 4, 8. — 36. Iniquius de hac inscriptione judicat Droysen, Alexandr. 423, not. 76. maxime fortasse offensus in epitheto ἀδελφῶ, quod sustulimus ex π.

III.

44, 9. Hoc μύρον non idem est cum eo, quod Ctesias laudat p. 256. ed. B. c. 28. tanquam μόνον βασιλεῖ κτητὸν καὶ τοῖς συγγενέσιν αὐτοῦ, sed cum eo, quod ib. c. 27. describitur. — 14. De miraculoso isto verme vid. Ctes. l. c. qui ignem ex eo oleo confectum nonnisi πηλῶ πολλῶ τε καὶ παχεὶ exstingui narrat. — 18. Asini unicornis naturam describit Ctes. p. 255. et ex eo Ael. H. A. IV, 52.

45, 1. cf. Euseb. 443. — 3. cf. Cr. Symb. I, 562. — 14. Pallad. de Brachm. c. 5. p. 10. — 16. Ael. H. A. V, 39. consentit. — 32. Faba Aegyptia describitur a Theophr. IV, 10. Strab. XVII, 799 et 823.

46, 2. Descriptio convenit in arborem, quae Magostan appellatur. — 7. παρελθεῖν. εἰς Ξενοφῶντα ἀποτίθεται. f, l, s. — 12. Locus est II. β, 308. Qui fuerint alii, quos Ph. hic respicit, ignoratur; fortasse Epigonorum scriptor et Euripides Hypsipyla. Certe secutus est hunc errorem Stat. Theb. V, 510. — 17. De λοφιᾷ draconum agunt etiam Plin. VIII, 13. Ael. H. A. XI, 26. cum not. Jac. et Schn. — 18. πυρσοί. ut Lucan. Phars. IX, 728. aurato nitidos fulgere dracones dicit. — 20. Eus. 443. — 21. Plin. VIII, 11. Diod. III, 10 et 37. Ael. H. A. VI, 21. — 27. ἐπειδὴ τῇ γῇ ὑποκυμαίνουσιν. ἀμυγῶν τῷ κάλλει τῇ τοῦ δράκοντος πορείᾳ τὸ ὑποκυμαίνειν εἴληπται. f, l, s. — 29. Hanc draconum incantationem describit Bochart. Hieroz. II, 3, 6.

47, 1. ὑπερβαλὼν. Ol. malit ἐκβαλὼν, Toup. Emend. II, 58. ὑπεκβαλὼν cum Jac. Additam. 122. et Ham. 43. Vide nostra ad Gymn. 112. — 4. De dracontite cf. Plin. XXXVII, 57. — 7. Similia habet Ael. H. A. XV, 21. — 10. Paraca urbs aliis scriptoribus ignota. — 14. de cervis albis cf. Bochart. I, 3, 27. et Maltebrun Annal. Itin. III, 319. — 28. Μένωνα. V. S. 558. idem

homo nominatur Memnon. At Menon quoque Aegyptii nomen, vid. Plin. VII, 56. init.

48, 5. cf. Leutsch. ad Diogenian. 216, 15. — 13. Constructio est ut Herod. III, 105. itaque locus mutatione a Jac. ad Im. 511. proposita non eget. Neque cum eodem ad Im. 430. mutaverim 16 ἀνγὴν in αὐτὴν. — 14. ἀκλειστόν ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικῇ (debuit δοτικῇ) f, s. — 18. Pro θερινῆς Ol. rescripsit θεωροῦσιν ex vers. Rhinucc. „iridis speciem videntibus praebens.“ quod inane interpretis additamentum est. Grut. et Salm. voluere θερινῆς. — 23. Simili vi praeditam aquam describit Porphyr. fragm. de Styge. — 30. Dionysum Limnaeum ex lectionibus Λημναίων s. Λημνίων facile restituimus. Jac. codicem v secutus ex ὕληνάνων fecit Τλημάνων, cogitans Dionysum ὕληντα Br. An. II. p. 527. Anth. Pal. IX, 524, 21. At tale numen non apte jungeretur cum antiquissimis Minervae Poliadis et Amyclaei Apollinis, aptissime Limnaeus, cf. Thuc. II, 15. Amyclaeus a Delio separatur aut negligentia quadam saepius apud Nostrum obvia (vide nos ad V. S. 13, 33.) aut voluit singularem hujus Apollinis naturam transpositione significare scriptor. cf. Paus. III, 10, 10. — ib. ὁ νοῦς οὗτος. τῶν δὲ παρ' Ἰνδοῖς ἀγαλμάτων εἰ μὲν Ἰνδῶν ἢ Αἰγυπτίων ἐντύχοις, οὐκ ἂν ἄξιον θαυμάζειν τοῖς ἑαυτῶν ἡθεῖς καὶ σχήμασιν ὁμοιωμένοις κατὰ τὸ γνήσιον τῆς θεᾶς, ἀλλ' ἐκείνο θαυμάσαι τὸ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον ἐν Ἰνδοῖς καὶ ἰδρύνεσθαι καὶ τιμᾶσθαι καὶ θεραπένεσθαι. f.

49, 7. χαμεννία. ut pauperes. cf. Poll. X, 35, 43. — ib. ὑποστρωγνύναι. ut Jovi Homérico II. ξ, 349. — 8. μετεωροποροῦντας. cf. Plat. Phaedr. 246, c. — 13. Ἥλιον. sc. λιπαροῦσιν. Hu. laudat Amm. Marc. I, 28, 1. „inter altaria celsius gradientes Brachmanes.“ — 18. Idem assert Paul. II. ad Cor. 6, 10. Χαλδαϊκῇ ἐμπληξία ἐν πλημμυλοῦς διανοίας ἀνομβρήσασα. f. — 19. Eur. Bacch. 703. — 22. πάλαι. Desierunt enim postea comam alere. cf. Plut. Alc. 23. Luc. Fugit. 27. — 24. ἡ δὲ ὕλη. ἀντίπτωτον. f. Asbestinum linteum dicitur a Plinio XIX, 1, 4. quod nascitur in desertis adustisque locis Indiae atque ubi non cadunt imbres. cf. et Steph. v. Βραχυμᾶνες. — 25. Παμφύλων. ὁ νῦν μαγνήσιον καλοῦσιν. f, l, s. — 26. Carpit ista Euseb. 446. — ib. Respicit Hom. Od. η, 107. Difficile textu asbestinum ait Pl. l. c. propter filii brevitatem. — ib. λείβεσθαι. τὸ Ὀμηρικὸν παρῳδεῖ. καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὕγρον ἔλαιον. f, l, s. — 27. Annuli iidem, qui 60, 25 laudantur; baculi vis intelligitur ex 50, 26. Ceterum ex Manu lege II, 45. baculus indicat Brachmanem. — 30. Eus. 444.

50, 4. Ad lectionem σαντὸν: λείπει κατὰ ἡ σαντοῦ πλέον ἀναγνωστέον. f. — 6. καὶ τὸ μὴ κατέχειν expl. ἀντὶ τοῦ μηδενὶ τῶν λεγομένων πιστεύειν. f, l.

Sane κατέχω non idem significat, quod simplex ἔχω, quamvis ita verterint interpretes. — 16. Vid. Cr. S. I, 489. Jambl. V. Pyth. 170. Porph. 90. — 17. Nonn. Dionys. XXIV, 162. — 23. ἀστακτί. ἀντὶ τοῦ· οὐ κατὰ βραχὺ ἀποστάζοντα, ἀλλὰ ποταμὸν ἀπορρέοντα. f. — 25. Luc. Salt. 17. ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ. — 26. Hu. cfl. Arr. Exp. Al. VII, 1, 5. Malmonid. de idolatr. c. 11. p. 151. Fabr. ad Marin. p. 136. ed. Boiss. — 27. Paeanas Sophoclis commemorat Suid. v. Σοφοκλῆς.

51, 1. Benth. pro βασανίσας proponit βασανισαῖς, quod aliud verbum e. g. ἐγγερίζει requirit. — 14. „Lycophroni 860. εἰνάπηγες Ἀλέκον τρίτος est dictus Achilles.“ Bo. — 16. Eus. 446. — 17. Vide, quae Cr. collegit S. I, 418. — 19. vid. Eus. Chron. n. CCCCII. — 21. Ut est in inscr. C. I. n. 916. εἴ τις ἀνακοσμήσει τοῦτο τὸ ἥρῳον — μὴ γῆ βατὴ μὴ θάλασσα πλωτὴ ἔσται. — 25. αὐθέντας. auctores caedis, quam qui commiserunt, appellantur οἱ τὸ αἷμα χερσὶ πράξαντες, ut recte correxit Spengel. cf. Heroic. 707. τοὺς Ἀχαιοὺς — τὸν Ἀ. ἐν ὀργῇ ἔχειν μονοῦ χερσὶ πράξαντα τὴν ἀπώλειαν τοῦ Ἀλάντος.

52, 9. Apte hoc cum telesmanibus comparat Ol. laudans Phot. cod. 80. Procl. ad Tim. II, 110. Malalam Chron. p. 344. — 10. Cr. S. I, 434. simile narrat de Birmah — Calidasa. Nota Pythagorae fabula, scutum suum agnoscentis. — 20. Strab. VIII, 368. — 28. Cr. ad Plotin. p. 264. — 30. Iambl. V. P. 298. Porph. 78.

53, 17. ἐν περιβολῇ ἔστάναι· ἀντὶ τοῦ μετεώρους ἔσταναι, οὐκ ἐν τῷ αἰγιαλῷ καθωρμισμένας, ἀλλὰ πρὸ τούτου μικρὸν ἀποσταλενούσας, ὥς ἐτοιμοὺς εἶναι ἐπιπλεῦσαι καὶ ἐμβαλεῖν τῇ νηϊ. f, l. — 20. cf. Jacobs. egregie disputantem l. c.

54, 3. Ad lect. ναυσὶν ἐπὶ θαλάττῃ· προσπακουστέον τὸ τὰ ἄρθρον· ἢ τὰ ἐπὶ θαλάττῃ καὶ ἐν θαλάττῃ· ἐπὶ θαλάττῃ δὲ τὰ παρὰ ἡμῶν λέγει χωρία, ἐν θαλάττῃ δὲ τὰς νήσους. f. — 10. Θετταλοὶ. πτέρυξι γὰρ αἱ Θετταλαὶ προμηκεστέρας τῶν Ἀργολικῶν κέχρηται. f. — 13. τῆς γλώττης ὑφέντα malit Valck. ad Herod. VII, 182. frustra. — 33. vid. Baur l. c. 214. Bohlen. II, 13.

55, 2. Eus. 461. Hu. „Mich. Glyc. Ann. Part. 2. p. 156. Simonem magum effecisse fert, ut statuæ ambularent.“ — 8. Vide quae collegit Bekker Charicl. I, 458. — 8. cf. Cr. zur Gemmenkunde p. 136 et Ein altath. Gef. p. 64. — 21. Eus. 445. — 30. ὑπεροψίας velint B. et Jac. At confer Hor. Ep. I, 18, 42. Tac. Ann. I, 3. Thuc. II, 37. — 32. θεοὶ. cf. 51, 3. nec θεοὶ scribendum cum H et Hu. Legit θεοὶ et Tzetza ad Iliad. ed. Herm. 31.

56, 17. „Editio Morelli legebat οὐκ ἂν ἡμάρτανον,

quod miror unde acceperit, cum et sensus respuat et omnes MS. nostri et Aldus quoque.“ Ol. Nempe solam interrogationis notam sensus requirit. — 19. δόξει, nimirum δίκαιος.

57, 2. καὶ Ξέρξου. ἡ σύνταξις· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπὶ Ξέρξου θεωρῶν· ἀντὶ τοῦ ἐξετάζον, διαλογιζόμενος. f, l, s. — 6. Μελικέρται καὶ Παλαίμονες. Mira homonymorum compositio, tamquam diversorum. cf. Welcker Nachtrag zur Aesch. Tril. 243. — 21. ξυμβόλον proposui pro ξυμβούλον, cum regi nil suadeat Apollonius. — 25. cf. Xen. Anab. IV, 7. Hu: „hunc morem etiamnum servant Germani.“ — 26. Eus. 445. cuius verba αἱ ἀπόρητοι πηγαὶ τοῖς ἀνιμωμένοις corrupta Hamakero (55) probari non debuerunt, comparandum enim erat miraculum non miraculo, sed iis quae semper fiunt. πηγαῖα habet Pl. Leg. VIII, 845, e.

58, 10. De elementis, quae Brachmanes quinque dixerint, cf. Strab. XV, 713 (490). Baur. l. c. 219. Graecorum philosophorum placita vide apud Spengel de Aristotelis lib. X. Hist. an. etc. Heidelb. 1842. et Thilo comm. in Synes. hymn. 2. p. 15. — 11. Strab. l. c. dicit οὐρανὸν καὶ ἄστρα ex Brachmanum doctrina aetherae esse naturae, Clem. Alex. protr. 16. narrat Indos ἥλιον καὶ ἄστρα divina religione coluisse. — 12. τὰ δὲ τοῦ αἰθ. καὶ τοῦτο το δόγμα τῶν Στοικῶν, οἱ καὶ ψυχὴν τοῦ παντὸς τὸν θεὸν ληροῦσιν. f, l, s. — 16. cf. Cr. Symb. I, 450. Böttiger Kunstm. II, 215. Baur. l. c. 217. Bohlen II, 150. — 20. Porph. V. Pyth. 82. — 21. Eur. Troad. 884. — 24. de hac navi vide, quae collegit Baur. l. c. 216 seqq. Bohlen II, 44. — 26. ἐνόμισεν· ἐνομοθέτησεν. π. et ἀντὶ τοῦ ἔθετο, ἔδωκε, διετάξατο. f, l, s. — 28. παραπλευρώσαντες. ἀντὶ τοῦ ἀγκυλίους ξύλοις παρακροτήσαντες. πλευραῖς γὰρ ἔοικε ταῦτα. f. l. — 31. Hi ναῦται remiges sunt, a quibus differre, qui πρὸς ἰστίᾳ πηδῶσι, non sensit Ol. quum eiecit καί. — 34. θεωροῦντες· ἀντὶ τοῦ παραβάλλοντες, ἐξετάζοντες. f, l, s. — 35. cf. Baur. l. c. 216. et, quem laudat, Hammer Wiener Jahrb. II, 305.

59, 3. De Orco, num sit, vel Pausanias dubitat. II, 5, 1. III, 25, 4. — 5. ἐκπεσεῖν. ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἐκπλήξεως ἐκστῆναι, ἐκλαθέσθαι. f, s. — 8. ἀποφῆτι ex Plat. Theaet. 144, 6. — 10. πρὸς τῇ φωνῇ. Egi de hoc loco ad Neronem p. 128. Valck. in or. Chrysost. p. 36. volebat λαμπρῇ τῇ φωνῇ. Koen. ad Greg. Cor. 177 παρρωϊᾷ τῇ φ. assentiente Jacobsio. — 15. Eus. 447 de mirifica Brachmanum arte medendi cf. Nonn. XXXIX, 358. Strab. XV, 491. et quae collegit Cr. S. I, 489. — 28. διάγει με· ἀντὶ τοῦ ἀπατᾷ με διατρίβων ἐργαζόμενος. f.

60, 4. ἐγκρατής· ἀντὶ τοῦ κρατεῖν ταύτῃ δυνάμενος. f, s. — 7. τὸν λαγὼ velit Koen. ad Gr. Cor. ed. Sch. 165. sed ἀφεῖναι neutralem vim habet. — 15. ἐμφύ-

σεται. ἐγγενήσεται, ἔμφρον γενήσεται. π. De re cf. Pl. XXX, 51. — 25. Eus. 447. De δακτυλίοις φαρμακίταις. cf. Böttig. Km. I, 62. et Bohlen. l. c. II, 248, 251.

61, 3. Ex Plat. Gorg. 524. cf. Jambl. V. P. c. 28. — 13. Similia praebebat Dem. Steph. 1123. §. 72 τοὺς ἑλ-ληνα μὲν ἀντὶ βαρβάρου ποιήσαντας, γνώριμον δ' ἀντὶ ἀνδραπόδου, etiam Eur. Med. 536. — 19. Adhibe Jambl. V. P. 420. Cr. S. III, 50. — 23. ἀποχετεύονται· ἀπο-παύονται τὸν ὀρετὸν ἐστῶτα. π. — ib. τὰ οὕτω κοῖλα. ἀντὶ τοῦ· τὰ διὰ βάθους χωροῦντα. f, l, s. — 29. Marti-choras est fictum animal Ahrimanis cf. Cr. S. I, 219. de quo praeterea consulantur Boiss. ad Nicet. p. 409. Baehr ad Ctes. 280, 354.

62, 3. De aureo fonte vid. Baehr ad Ctes. 248 et 270 et de pantarbe eundem 264. sqq. — 10. βάθος ὀργυιαὶ τέτταρες· εὐθεία ἀντὶ γενικῆς· δέον εἰπεῖν ἐν βάθους ὀργυιῶν τεττάρων εἶπε· βάθος ὀργυιαὶ τέττα-ρες. παρέλιπε δὲ καὶ τὴν εἰς πρόθεσιν. f, l, s. — 12. μετὰ λόγον. προπόντως. π. — 18. ὑποκείσονται αὐτῇ β. οἱ λ. καινοπραγίας ἢ σύνταξις· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰ-πεῖν· ἴδοις ἂν πάσας ἐκκαταλείποντας αὐτῇ καὶ ὑποκειμένους εἶπε· καὶ ὑποκείσονται αὐτῇ. τῇ συντομίᾳ καὶ τῇ τοῦ χρησίμου ὑπαλλαγῇ, καὶ σύντομον καὶ ὥραϊον τὸν λόγον ἀπεργασάμενος. f, l, s. — 19. de Pygmaeis egit Arist. H. A. VIII, 12. al. de Sciapodibus Pl. VII, 12 et quos laudat Schneidewin Conj. cr. 21. Macrocephalos ne Ctesias quidem novit. De Scylacis periplo cf. Baehr ad Herod. IV, 44. — 24. τὸ ἱερὸν πρὸς τοὺς γούνας ἀπέδωκεν, οὐ πρὸς τὰ θηρία. f, l, s. De fabulosa ave cf. Cr. S. I, 359. Baehr ad Cl. 300, 358. Spanh. de U. et Pr. N. I, 167. — 26. πλεονεξίας· ἀντὶ τοῦ πλεόν-εχοντες τῶν λεόντων. f, l, s. — 28. ὡς ὄρνισι πά-τριον· ἀντὶ τοῦ· ὡς φύσις. ὡς καὶ τὰς νυκτερίδας. κα-κείναι γὰρ πρὸς τοῖς ἐμπροσθίοις ποσὶ τοὺς ὑμένας ἐξυ-φάνασαι κυκλώσαντες αὐτοὺς πέτονται. f.

63, 1. De phoenice cf. Böttig. Km. I, 40. Cr. S. II, 163. — 5. καὶ Ἰνδοί· καὶ τοὺς κύκλους φησὶ (φασὶς) προπεμπτηρίους τῷ φοίνικι ἔδειν, ὥσπερ καὶ τοὺς Αἰγυπ-τίους. τὸ δὲ προσάδοντες τῷ λόγῳ ἀντὶ τοῦ συμφω-νοῦντες, συμμαρτυροῦντες. ἀντίπτωσις δὲ κἀνταῦθα. ἀντὶ δοτικῆς γὰρ αἰτιατικῇ εἰληπταί. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν· τῷ φάσκοντι λόγῳ συμφωνοῦσιν τῷ φοίνικι ὕμνον ἔδειν Αἰγυπτίους, εἶπε τὸν φοίνικα. ἢ μᾶλλον λείπει ἢ εἰς πρόθεσις· ἢ ἢ εἰς τὸν φοίνικα. f, l, s. Vides, a scho- liasta non intellectum fuisse hunc locum. — 7. σοφώ-τερον. cf. Plat. Phaed. 84, e. 14. Recte quidem Ol.: »rescribendum: ἐν δεξιᾷ μὲν τὸν Τρασιν ἔχων, ἐν ἀρι-στερᾷ δὲ τὸν Γάγγην. Ceterum in eo quoque error est, quod hic dicatur inter Hyphasin et Gangen ad mare usque processisse.« Sed scriptorem ipsum cor- rigere nolimus. — 30. Patala, μείζω ἔτι τοῦ Δέλτα τοῦ Αἰγυπτίου novit Arr. VI, 17. Ind. c. 23. adde Strab.

I, 75. — 31. De Nearchō vide Arr. Ind. c. 18. et ejus iter illustratum a W. Vincent. Lond. 1800. — ἐπιτέ-ταχθαι. ἐφίστασθαι. π. — 32. De Orthogora cf. Strab. XVI, 766 et Ael. H. A. XVII, 6, XVI, 35, qui Ἰν-δοὺς λόγους laudat.

64, 3. Βίβλον Arr. Ind. c. 21. vocat Bibacta, ubi similia inveniuntur de ostreis. — ib. frustra delet Ol. verba τὸ τοῦ κ. μέγ. solet enim sic Ph. generi species subijcere. — 7. Πηγᾶδες Arriano Ind. c. 23. sunt Pa- gala. Nec Ὠρίται dedi ex lege Eust. ad Dion. Per. 1096. cui nec Arr. Ind. 26. nec Strab. XV, 720. obse- cutus est. — ib. οἱ δὲ Ὠρεῖται. ἀντίπτωσις· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τῶν δὲ Ὠρειτῶν εἶπεν εὐθεία. f, l, s. — 22. μαργαρίτιδος· περὶ τῶν παρ' ἡμῖν κοκκοβαρίων (f: κοκκοφαρίων) λεγομένων. f, l, s. — 10. Urbem dicit Στουῖρα Arr. Ind. 21, qui de Ichthyophagis egit Ind. 24 et 26. — 16. Βαλάρους. Ignotum hoc nomen ceteris scriptoribus. Jac. ad V. Ger. statuit respici Barna, Arr. Ind. 27, 2. commemorata. — 19. Selera est Arriano Nosala. Ind. 31. — 26. cf. Boiss. ad Theophyl. 191.

65, 10. συνήθως ὑβριζούσης· καλῶς ποιούσης. f, l, s. Non recte haec Baur ad Christianos retulit l. c. 158, potius de luxuria cogita Antiochenorum, jam supra 10, 10. castigata.

IV.

65, 19. Eus. 448.

66, 2. αὐτοὶ ὄντες. Pronomen additum, ut signi- ficetur, ipsos cives saltasse. — 5. ξυστοὶ δρόμοι viden- tur porticus esse, δρόμοι κατάστεγοι. cf. Beck. Charicl. I, 343. — 7. αὐτοῖς malit H. 71, gratam negligentiam tollens. — 8. Ens. 438 et 448. De avium sermone cf. Böt- tig. Kunstm. I, 96. — 28. Panionia non solum Mycalae, sed in omnibus Ioniae urbibus per vices obita fuisse discimus hinc et ex V. S. 612. — 33. Hinc efficta epist. Apoll. 71. οἱ ἐψηφισμένοι sunt, qui decreto nomina praescripserant. 36. cf. Cr. Melet. I, 32.

67, 1. χρόνους ἕστερον. Sub M. Aurelio. cf. Dio Cass. LXXI, 32. p. 1196. — 5. cf. V. S. 582 et Aristid. Or. Smyrn. I, 406. — 6. τοῦ ὄντος puta παρ' ἄλλοις. — 9. Hanc sententiam et lectionem ὅσοι illustrat epist. Apoll. 47. — 10. vid. Pind. Nem. V. init. — 13. Jac. velit ἐν τῷ νῶ H. 75. ἀπόντα. At vide 118, 34 δεῖ δὲ πον Διὸς ἐνθυμηθέντα εἶδος ὁρᾶν αὐτὸν ξὺν οὐρανῷ καὶ ὥραις καὶ ἄστροις et ἐς πάντα dicitur, ut 11. ἐπὶ πάντα. — 14. Eur. fr. Antiop. 31. — 21. vid. Hesiod. Epy. 24. quem respicit etiam Aesch. Eum. 973 et Soph. Oed. R. 879 τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα laudans. — 29. Frustra Valckenaer. ad Her. VII, 164. conjecit εὐ-βήσεται.

68, 3. πρὸς αὐτοὺς· ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀλλήλους. f, l. — 9. Jambl. V. P. 284. Porph. V. P. 58, 60. — 15.

Eus. 449 et 457. — 20. Canis rabiosa symbolum est Sirii. — 22. cf. Cr. S. I, 34. — 24. Benth. vellet *Alolida*. At Apoll. iter in Graeciam facturus Pergamum et Trojam in transitu tantum visit. 29. vid. Köhler Hes et Course d'Achille p. 136 sqq.

69, 6. cf. Heroic. 737. — 8. καπέτω κολλη ex II. ω. 797. — 14. Eus. 451. — 15. cf. 70, 32 et Her. 743. — 28. De sepulcro Palamedis cf. Heroic. 716. — 29. Ad Her. 713. sqq. plura de hac re dabimus. — 30. Dicit *Ἐκατεία*. — 31. Apte monet Benth.: „nota Indum quendam tum habuisse Palamedis animam.“

70, 1. De oraculo Orphei vid. Heroic. 704. ibique not. — 2. Gryneum oraculum illustratur a Strab. XIII, 622 et Paus. I, 21, 7. — ib. Lob. Agl. alicubi pro ἐπιμελεῖσθαι proposuit ἐπιμενεσθῆναι. — 6. Locus est Od. γ, 174. — 7. δυσμετρήτων· ἀντὶ τοῦ δυσπορεύτων. ἰστέον βέλτιον μέντοι, ὥς ἐπὶ πλοῦ μόνον λέγειν πορείας τὸ μετρεῖν, οἷον ἀναμετρεῖν καὶ μετρεῖν θάλασσαν καὶ πολλὰ πελάγη μετρεῖν, οὐκ ἐπὶ ἐπὶ ξηρᾶς ὁδοπορίας. f, l. — 15. cf. Fabric. ad Marinum V. Procl. ed. Boiss. 135. — 19. H. Od. λ, 34. — 20. Eus. 450 et 457. De necromantia Pythagoreorum vide Lob. Aglaoph. 900. Omisi, quod 2, E. habent, δεῖν, quia Apollonio sufficiebat ad legem aliis constituendam, Indos eo instituto uti. — 24. Θετταλικὸς τὴν χλαμύδα. μεγάλην καὶ περιρρέονσαν ταῖς πτέρυξι. τοσαῦται γὰρ αἱ Θετταλαὶ χλαμύδες. f, l. — 28. Jambl. de myst. II, 3. τὰ τῶν δαιμόνων ἰνδάλλεται ἄλλοτε ἐπ' ἄλλης ὁρώμενα μορφῆς μεγάλα καὶ μικρὰ τὰ αὐτὰ φαινόμενα — τὰ δὲ τῶν ἡρώων προσέοικε τοῖς τῶν δαιμόνων. — 30. Unger. Paradox. 212. vellet πατρώφ, sed vulgata idem significat. — 32. Copiosius tractatur haec res Heroic. 741 — 745.

71, 6. τὸ κοινὸν Θεσσαλῶν vide in nummis apud Mion. II, 7, 8. Suppl. III, 273 sqq. — 11. Dicta haec adversus Hom. Od. ω, 60. cf. Her. 738. — 14. cf. Her. 737 et Welcker Trag. 183. — 17. Herod. II, 112. — 22. Etiam Aristoteles credebatur notum fuisse Homero Palamedem. vid. Nitzsch. Mel. Hom. II, 11. — 28. ἐπιτήδεια dictum, ut φιλα Herod. II, 152, III, 49. V. 37. vi substantivā, cf. Krabinger ad Syn. laud. calv. 68, b. G. Hermannus Op. III, 48 h. l. tetigit et, cum in ed. Mor. laudetur tamquam senarius ex Aeschyli Niobe, refinxit ea verba in tetr. troch. formam: ὥς σοφοῖσι πρὸς σοφοῦς ἐστὶ κηδεῖα. Sed unde Mor. hausserit notitiam Aeschylei versus, nondum indicatum est. — 32. cf. Aristid. Panath. 191. — 33. Φάληραδε. Ol. ex Piraeo ad urbem qui contenderent, Phalerum euntibus occurrere potuisse negat, itaque Πειραιᾶδες intulit. Falso. Plura per stadia utroque viam eandem fuisse edocuit me egregius Athenarum περιηγητής L. Ross.

72, 3. ὁμοῦ δέκα. quasi decem. — 6. μετὰ πρόσρη-

σιν. Sic omnes C, etiam π. cum gl. προσεγόρευσιν. προσλαλίαν. Ea πρόσρησις fiebat primo Eleusiniarum die, tertius appellabatur ἱερεῖα, quartus θυσία δευτέρα, quintus Epidauria, cf. Paus. II, 26, 7, 8. Sexto Eleusinem cum Iaccho abibant cf. Plut. Phoc. 28. Cam. 19. Pluribus haec expcniit Preller Schulz. 1835. p. 1004 sqq. qui etiam nostro loco vellet πρόσρησιν reponere, ut ante eum Solan. ad Luc. III, 423. ed. Bip. Certe multo usitatus est, vid. Lob. Agl. 15 sqq. — 11. παρέχειν τὰ ἱερὰ tractat Lob. Agl. 61. — 12. μὴ καθαρῶ τ. δ. hoc est γόητι. vid. Eus. 452. — 21. Similia de Pythagora habet Diog. Laert. VIII, 33. — 23. φωνῇ. h. e. stilo suo. — 27. Pro vulg. Ἀμαζόνων ἄσμα Erasm. μαζονόμων scribebat, Ol. append. 954. Μαισόνων, J. ad Ath. 122. μαζονόμων laudans Ath. XIV, 620, e. Benth. proxime ad litteram et aptissime ἀμαζόνων, nam conviciis τῶν διονυσιαζόντων maxime mulieres petebantur. — 30. cf. Jambl. V. Pyth. 180. Porph. ib. 74. — 31. Eus. 451.

73, 4. Ut Luc. Evang. VIII, 35. — 15. cf. Dio Chrysost. 347. ed. M. — ib. Ὀρφείας ἐποποιίας. Lob. Agl. 467. illustrat h. l. ex Luc. π. ὄρχ. 38. capita primaria dicente Theogoniae Orphicae Ἰάκχον σπαραγμὸν καὶ Σεμέλην κατάφλεξιν καὶ Διονύσου ἀμφοτέρων τὰς γονάς. An totam poesin scenicam Philostr. ad Orpheum, Bacchi scilicet vatem, refert? — 22. cf. Herod. VII, 99. VIII, 88 et 93. — 23. ἐθ' ἑαυτοὺς Jac. et αὐτοὺς om. praep. Ham. 79. contra usum medii στελλεσθαι. — 24. De iurejurando epheborum vid. Schoemann Antiqu. jur. publ. Gr. 198, 14. — 25. Frustra θήσεσθαι pro στήσεσθαι reponerat Ham. 81. cf. 112, 29. — 26. φέρον. Redit oratio ad singularem τὸ ἐφηβικόν, nec masculinum φέρον vel inf. φέρειν hic admiseris. Locum attigerunt Valk. Diatr. 75. qui Euripidea verba ex Antiope repetit et Piers. praef. ad Moer. 43. — 28. Herod. VII, 189. — 30. Sophocles. apud Strab. VII, 295. — 32. Dio Chr. 348. ed. M. et Welck. Syll. Epigr. 62, 5.

74, 9. Val. Flacc. II, 274. lingue, o, mihi caede madentem, Bacche, domum. — 13. περιέβαλεν amplexus est. cf. Her. 739. — 18. τὸν δὲ Ἀ. Μ.: τὸν συναποθανεῖν ἐλόμενον τοῖς Λάκωσιν ἐν Θερμοπύλαις. f, l, s. Vide de eo Herod. VII, 221. Apud Plut. apophth. Lac. 221. appellatur Θεμιστίας, si lectio vera. — 22. Paus. IX, 29, 3 et 31, 3. — 24. λόγων κρατῆρες. cf. V. Soph. 594. — 28. προαγόρευσιν, προλογία. π. ib. ἐννέα. Ham. (105) corrigit ἐπτά. Nimirum ipse scriptor erravit. — 30. cf. Meyer Olympische Sp. 303 apud Ersch et Gr. — 31. Tota haec res accuratius describitur in Nerone §. 2 — 5.

75, 7. Δημήτριος· περὶ Δ. τοῦ κυνός. οὗ (καὶ addit s) Λονικανὸς μέμνηται. f, l, s. Minime ille Lucianus est in Toxaride §. 27. sed is, quem laudat

Tac. H. IV, 40. — 10. μαθητιῶν ex Aristoph. Nub. 183. — 11. Μένιππος· οὐ Λουκιανὸς μένεται. f, l, s. Etiam Schol. ad Luc. Icarom. confundit hunc Menippum cum celebri illo Cynico. p. 197. ed Jacobitz. et ipse Olear. ab Hemsterh. propterea vituperatus ad Luc. ed. Bip. II, 407. — 16. Eus. 451. — 22. καταγρούς· καταμαθών. f, l, s. — 32. Simile vide apud Suid. v. Πάσης. — 33. Valck. ad Her. VII, 208. dedit ἀφροδισίων μὲν οὐ, σαρκῶν δὲ καὶ μάλιστα. Jac. ad Ath. 226. σαρκῶν δὲ καὶ μάλλον. Idem pro πάλλουσι proponit αἰκάλλουσι.

76, 5. Ut Luc. Ev. VIII, 28. — 13. Eur. fr. Mel. vinct. 29. ἀγάλινα ἐπὶ σοφῶν στόματα. — 19. αὐτῶν. Valck. ad Callim. fr. 233. Ἀνδῶν scribebat, refutatur a Toupio Emend. Suid. I, 10. Idem, quod hic, exprobratur illis Luc. Dial. Mort. I, 4. ubi vid. Hemsterh. — 20. γ. χρωμένους· ὅτι ἐπαινεῖ τὰ γένεια ὁ Ἄπ. f, s. — 29. cf. Cr. ad Plotin. p. 276 — ib. Paus. VI, 14, 2 et quos laudat Krause Olymp. s. v. Milon. Bene monet Ol. ideo longius immorari Phil. huic descriptioni, quia Milo Pythagorae fuerit discipulus. — 31. διείκοντος corrigit Ham. 83. assentiente Jacobsio, sed relinquenda scriptori constructio negligentior.

77, 2. ταῖντια malim ad victoriam referre. 7. ἐπ' ἀσπιδίῳ. Explicat Cr. S. III, 248. — 6. De malo punico, Junonis symbolo vid. Böttiger Kunstm. II, 249. Cr. S. III, 252, etiam Jac. ad Im. 553. ubi laudat Paus. II, 17. Ad totam descriptionem cf. Paus. V, 14, 6. — 7. Jac. ad Ath. 220. τὸ διείκον τ. δ. καὶ μήπω δ. non memor idiotismi Philostratae orationis, ut explicationem cum explicanda re conjungat particula καί. — 9. Pro vulgata τῶν αὐτῶν Valck. ad Herod. IV, 29. reponebat τῶν ἀγώνων, Ham. 87. τῶν ἀθλητῶν, G. J. Becker probabat τῶν ἐκπαιδῶν, omnes in corrigendo αὐτῶν laborantes nec sentientes vitium esse in τῶν. — 13. διεβέβλητο· ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως διέκειτο. f, l, s. — 16. ἐπὶ τῷ ἱματίῳ ex Plat. Phaedr. 228, d.

78, 6. νῆ τῷ Σιῶ· τοὺς Διοσκουόρους λέγει, οὓς ὄρκον εἰσέθεσαν Λάκωνες ποιέσθαι. f, l, s. — ib. Frustra mutavit Ol. ἔφη. Puta aliquem Laconum respondere. — 24. cf. Sophocl. in fr. Scyriarum ap. Stob. LIX, 3. — 27. μήτε ἐκόντες ἄ. μ. ἄ. ex Dem. Phil. III, §. 69. — 32. φόρτον δὲ μνήμονα respicit Hom. Od. θ, 163.

79, 17. Intelligit Apollonius, nutrice Jovis indicari Cretam, corona, quam gestat, in universum insulam, neque quidquam singulare. — 26. Αἰβηναῖον de eo cf. Paus. II, 26, 7. B. adscribit a leaena esse appellatum. Köhler Iles et Course d'Achille p. 15. multa similis denominationis exempla colligit. — 28. cogitat Phil. de Hom. Od. γ, 291. quod non fugit Meineckium Anactea Alexandrina p. 185. — 30. cf. Oppian Cyneg.

III, 7. quem Lob. Agl. 1120 apte cum h. l. comparat. Ipsa Aesculapii religio ex Cyrena venerat, itaque frequentes ibi Libyes.

80, 3. De ea insula egit Scalig. ad Euseb. p. 191. — 7. vide Plin. XXX, 5. — 8. Hunc Musonium Eunapius p. 3. Cynicum appellat. Non confundendus est cum Musonio Stoico, de quo egit Noster infra 92, 27, 138, 22 et Nerone 1. Recte distinguuntur a Scaligero ad Euseb. 197 et 201. et Ham. 115. — 9. ἐπὶ τῷ δ. ἐλλειπτικῶς τοῦ ὅσον ἐπὶ τῷ δῆσαντι. f, l, s. — 11. ἐν γκεῖμενος· οἷον ἱκανὸς διαλέγεσθαι. f, l, s. — 18. Publice cantare Nero a. 59, quo Ap. Romam venit, nondum audebat, cf. Ham. 101, sed a. 64 demum Neapoli in scenam prodiit et anno post Romae. vid. Tac. A. XV, 33, XIV, 4. Quamquam Juvenalibus quidem cantasse perhibetur a Dione Cassio LXI, 5. — 19. ἀποσφάττει spectare videtur ad nocturnam lasciviam Neronis. vid. Tac. A. XIII, 25. Dio LXI, 9. — 21. Plat. Leg. VII, 803. c.

81, 9. θεῶν praeclare correxit Jac. l. c. Ibid. vult οὐδὲν ἀνύσιμον vel οὐδὲν ὄλως. Utraque correctio longius abit a verbis emendandis quam lectio cod. π. οὐδ' ἐν ἄλλῳ, ad quam confirmandam adhibe Soph. Oed. C. 247. ἐν ὑμῖν ὡς θεῶν κείμεθα τλάμονες, et Eur. Alc. 278. ἐν σοὶ δ' ἐσμέν καὶ ζῆν καὶ μή. — 14. Jac. ad Vers. velit ἀνδρικός μ. — 22. cf. Nero §. 10. — 25. Non accurate hoc narratur ab Ap. sed quasi ex rumore, ut bene monet Ol. Praef. XXXVII. Philostratum defendens contra censuram Lipsii ad Tac. A. XIV, 9. — 27. cf. 112, 10. — 32. Soph. Ant. 446. — 34. respicitur Il. π, 214. s, v, 130.

82, 4. προσήσαν. ἀντὶ τοῦ προσήσαν. f, s. — 7. Jac. tentat οὐκ ἄγαν λευκῶς. — 10. ἐφαφαμένων. An chorda, quae jam tetigit digitos, cum dicendum esset jam tacta digitis? — 13. ἀναβαλλόμενος· προοιμιάζόμενος. οὕτω γὰρ μουσικοὶ τὸ ἐν τοῖς ὕμνοις προοιμιάζεσθαι φασιν. καὶ τὰ τοιαῦτα προοίμια ἀναβολὰς φασιν. f, l. Paullo aliter idem dicit s. — 14. Creontem agebat. cf. 88, 5. — 8. Neroniana cantica respicit, vid. Suet. N. 11. — θείας φωνῆς ut Tac. XIV, 15 et Suet. N. 21. — 18. Carpit haec Eus. 452. — 20. Anno 59. consules fuerunt C. Vipsanius Apronianus et C. Fonteius Capito; difficultatem eam sic expedire conatur Ham. 120, ut Telesinum consulem suffectum fuisse dicat, quod ex Nostri narratione concludere nolim.

83, 4. ἀρχή pontificatus. — 9. Fuitne ἐναλλάττων τε καὶ μ. — 20. διατεθείς. οἰκισθεῖς. π. — 20. cf. 75, 7. — 23. Factum hoc ao. 61. cf. Tac. A. XIV, 47. Dio C. LXI, 21. Suet. Ner. 12. — 27. λευκὴν ἡμ. de hac appellatione vid. Becker Charicl. II, 129. Schol.: ἀντὶ τοῦ λαμπρὰν ἐπετέλλον ἡμέραν. f, s. — λονομένων. Suet. N. 12. — 27. vid. Dio C. LXIII. init. 28. Fuitne

synthesina indutus, ut apud Suet. N. 51. ? — 29. Praefectum praetorio significat. Male Schol.: ἀντὶ τοῦ ὑπαπιστής, ὁπλοφόρος, ὃν νῦν σπαθάριον καλοῦσιν. f, l, s. — 31. ἐπιλήψιμον· ἀντὶ τοῦ τολμηρόν, κινδυνώδες. f, l, s.

84, 2. Portentum, quod hic narratur, commemorat etiam Tac. A. XIV, 22. et auctor Συναγωγῆς ἱστοριῶν, anno 59 assignans, erravit igitur Ol. quum de anno 64 cogitavit. — 13. Dem. Ol. II, 19. — 16. τοιούτων Ὁ. μ. ἀντὶ τοῦ πολλοῖς τοιούτοις ἐγγυμνασάμενος. f, l, s. — 23. ἀνθρώπων scripserim. cf. 133, 22. ξυνεῖς μὲν θεῶν, ξυνεῖς δὲ ἀνθρώπων — 24. Conjecturam τοῦ γὰρ — τὸ ἄλλον tueor sententia ex 50, 33 sqq. constructione ex 99, 19. Ceterum cf. Jambl. V. P. p. 116.

85, 8. Etiam infra 159, 14. Ap. cum Hercule comparatur. — 9. Eus. 451, 457, 466. et Ev. Luc. VII, 11. Marc. V. 39. — ἐξελεύνοτος. Ante mensem Nov. a. 66, quod constat ex Josepho II, 40. p. 821. De edicto, quod h. l. commemoratur, nusquam alibi mentio.

V.

86, 1. cf. Strab. III, 170. Vales. ad Dionis exc. 110. — 3. ἔσω bene emendavit Jac. vid. 39, 35. — 4. ξυνάπτοσαν· ἐγγίζουσαν. π. — ib. Abinna illustratur ab Eust. ad Dionys. Perieg. 64. — 66. Salex Plinio V, 1. est Sala. — ib. ξυμβάλοι· γνοίη. π. — 8. Mons ab Eust. ad D. l. c. appellatur Κάλπη. Urbem prope sitam Calpian novit Nicol. Dam. ex Val. p. 482. — 14. Ὡς ἔοικεν, αἱ ψυχαὶ τῶν ἐν Γαδείροις οὐκ εἰσὶν αὐθιγνότες οὐσίαι ταῖς τῶν σωμάτων εὐκράτοις πληρώσεσιν ἐνιζάνουσαι, ἀλλὰ ταῖς τῶν ἀνέμων ὑπονοστήσει καὶ ἐπιρροίαις τὸ τοῖς σώμασι καταχωρεῖσθαι καὶ ὑπαπύειν λαμβάνουσιν. ἀλλ' εἰ μὲν πᾶσι τοῖς ἐκείνη ἀνθρώποις τοῦτο συμβαίνει, ὥς ταῖς μὲν πλημυρίαις τὰς ψυχὰς καὶ αὐτοῖς μᾶλλον ἐπιρροεῖν, ταῖς δὲ ἀμπώτισι συνυποχωρεῖν, εἶχεν ἂν τὸ ληρούμενον χώραν· εἰ δ' οὐ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀσαφοῦς τὸ ἀσαφὲς λαμβάνει τὴν πίστιν, οὐχ ἦτον τοῦτ' ἀπιστουμένον τὸ πιστεῦνέσθαι ἀξιούμεν. f. — ib. πιστοῦται· βεβαιοῦται. π. — 20. Diod. Sic. III, 48. — 24. Ignorat igitur Philostr. quod narrat Plut. Cleom. 9. — 25. τὸν μὲν Thebanum dicit. — 28. cf. Strab. III, 140. et Schol. Thuc. I, 12. — 30. Res tangitur a Pausania I, 38, 6.

87, 3. De populo Heliade vid. Imag. I, 11, 781. cum interpr. — ib. Insula ea Ἡράκλεια vocatur a Steph. Byz. — 4. Cr. Symb. II, 451. et Uckert Geogr. II, 1, 385. — 5. Jac. ad Im. 608 addit λίθον post Θηβαίων. Nobis videtur λίθον ὄντα referendum esse ad ἕνα et καὶ ταῦτα sic explicandum: vel haec multa in uno lapide sunt expressa. — 9. cf. Wesseling Miscell. p. 298. et fragm. Attii apud Welcker Trag. p. 203: super

Oceani stagna alta patris terrarum amfracta revisam. — 11. Alias columnas octo cubitorum et aeneas videri illic narrat Strab. III, 170. adde Eust. ad Dion. 64. Inscriptae erant pecuniae in aedificationem templi impensae. Tyri autem vidit Herodot. II, 44. in templo Herculis duas columnas: ἡ μὲν χρυσοῦ ἀπέφθον, ἡ δὲ σμαράγδον λίθον λάμποντες τὰς νύκτας μέγας, ubi fortasse scribendum: λαμπούσης τ. ν. μέγας ὑπὲρ πῆχυν. Hercules Aegyptius ex ejusdem sententia (II, 43.) deus est, alter heros. — 21. cf. Strab. III, 143. — 26. τίνας· ἡ κατὰ λείπει. ἴν' ἡ κατὰ τίνας τ. α. ε. f, l, s. — 31. Suet. N. 24. et Dio C. LXIII, 9.

88, 1. Olympias illa acta est an. 67. cf. Paus. X, 36, 4. Jul. Afr. p. 44. Συναγ. ἱστ. 340. — 2. ἀνδράσιν additum, ut Thuc. IV, 60. fin. — 3. τὸ δὲ velit Jac. ad Ael. H. A. VI, 1. alterum tamen fortius est: istum hominem. — 4. De Amoebeo cf. Ath. XIV, 622 d, 623 d. Ael. V. H. III, 30. de Terpno Suet. N. 20. et Vesp. 19. — 5. Suet. N. 21. et 46. etiam 24. — 10. Dem. π. στεφ. §. 121. — 13. μὴ sublatum in duobus codd. et ab Ol. noli omittere: mediocris est artificis non timere, ne vapulet. — 15. „Qualem habebis? erit enim populator magis quam cantor“ Non opus igitur addito a Jac. (ad Ath. 312.) πολεμιώτερον s. λυπρότερον. — 21. Tac. A. XVI, 22. — ib. κακῶν Ἰλιάδες Jac. probabilius quam Ol. τῶν ἀπὸν Ἰλ. Ne illud quidem hic reposuerim: Philostr. cogitavit de proverbio Λέγων θεατῶν. vid. Hes. s. v. — 22. Sententia haec est: praedixi enim fossionem multo antea, ut nunc praedico Graecorum calamitates in audiendo Nerone perferendas. — 26. Ad sensum cf. Pind. N. III, 42. — 28. Ner. 5. — 31. τρισολυμπιονίκην. h. e. cantu in tragoedia (de quo vid. G. Hermann Opusc. VII, 234.) cithara et curru.

89, 10. Pers. V, 3. fabula seu moesto ponatur hianda tragoedo. — 11. γεγωνόν. cf. Cr. ad Plot. p. 275. — 13. ἀρχαῖα· ἀντὶ τοῦ ἀπλᾶ, ἀμαθῆ, ἀπερίεργα. f, l, s. — 14. Quis fuerit tum temporis praeses Baeticae, ex Tac. H. I, 9. et II, 56. apparet; Cluvius quidam. — 16. διαβεβλημένος· ἀντὶ τοῦ διαβάλλον, μισῶν, ἀποστρεφόμενος, ἐξουθενῶν. f, l, s. et μεμισημένος, ἐχθρός. π. — 21. Simillima vide Ner. 5. — 25. προφέρειν· ὀνειδίζειν. π. — 28. Vindex Galbam ad suscipiendum imperium excitaverat. Plut. Galb. 4. — 32. Plut. Galb. 6. Dio C. LXIII, 6.

90, 3. Contra haec disserit Eus. 452. — 12. ἐμαυρόθην· ὑπεδέχθη παρὰ μαιᾶς, ἀνετράφη. π. — ib. Tac. A. XV, 47. similia monstra narrat. — 22. cf. Suet. Oth. 8 — 11. — 23. Plut. Oth. 18. — 32. vid. Becker Charicl. I, 37. — 33. Jac. ad Vers. postulat περὶ θεοῦς καὶ ἡρώας, sed quae 91, 1 sqq. recensentur, heroum tantum sunt, neque alio spectat γεγονότες (30) et γεγονός (91, 2). cf. Aesch. Ctes. §. 153. Eandem sen-

tentiam invenimus apud Jambl. V. P. 436. et in Vit. Soph. 554.

91, 7. βιάζονται πιθανός φ. cf. Ar. Poet. 25, 10. — 13. ἐκνηπιωθέντες· ἔξω νηπιότητος γενόμενοι, ἠύξηκότες. π. — 20. κρησκίων· κρησκίον ῥάβδος ἢν μετρίου μήκους ἄνω πρὸς τῇ ἀρχῇ ὄφεις ἐσχηματισμένοι (so. ἐσχηματισμένον) ἀντεμβαλλομένους ἀλλήλοις εἰς τύπον τοῦ Φ στοιχείου. ταῦτα οἱ κήρυκες φέροντες ὠδον τοῦ ἀσφαλὸς χάριν. f, l, s. — 30. De Mercurio ab Horis educato vid. Imag. 801. cum not. Jacobs. 364. — 33. alludit ad exitum Euripidearum fabularum.

92, 4. cf. Heroic. 668 sqq. — 9. ἐπιφημίζοντες· ἐπιλέγοντες. π. — ib. οὐκ ἂν φθάνοιμεν· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν ἐξαρκούμεν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰς χορηγίαν τοσοῦτων γυγάντων. f, l, s. — 12. φρονετόν. οὐκ ἔξω τοῦ εἰκότος ἢ φυσιολογία. f. — 14. χάρος Εὐσεβίων. cf. Paus. X, 28, 4. Lyc. adv. Leocr. §. 35. Plane errabat Ol. quum ipsam historiam olim hic narratam fuisse existimabat. Sensus est: non hic tantum, sed ubique pii a diis servantur. — 27. De Musonio Rufo vid. Ner 1. — 28. ἐπεμφηῖσαι. cf. Eurip. I. A. 1473. — 30. pro Ἑλλάδι Jac. ad Vers. malit διέλλῃ. — 31. Quem petat his verbis, non liquet.

93, 1. καταβάς· εὐθεία ἀντὶ γενιῆς. f. — 8. ναντικῆς ἀταξίας videtur spectare ad Eurip. Hec. 607. ubi est ναντικὴ τ' ἀναρχία. — 12. ἀπάγοντες· φέροντες. π. 13. δημιουργίας· κατασκευάς. π. — 14. ἀπείη· πόρρω δὲ γένοιτο. π. Σκνθικὰ. τὰ ἀνδράποδα λείπει. f, l, s. τοὺς ἀγείροντας λέγει, ἥτοι ἀνύρτας, ὧν καὶ νῦν δείγματα οἱ κατάρατοι Παφλαγόνες (al. m. Παφλατώνες) ὥδ' ἄς τινες συμπλάσαντες πάθη περιεχούσας ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ πρὸς ὀβολὸν ἄδοντες καθ' ἐκάστην οἰκίαν. f, l. — 15. σμερμολογοῦσιν. cf. Ruhn. ad Tim. v. ἀγείροντες. — 17. Fuitne τούτου? — 18. ἀνοίας. Wyttenb. Ep. cr. 276. corrigebat ἀναιδεύας assentiente Jacobsio. Optimi libri correctio firmatur locis, ut 128, 24 et 159, 29. Quamquam vulgarem lect. aliquis tueri possit ex Dem. Timocr. §. 53, videtur tamen ea ex compendio ἀνίας esse orta, facile nato ex ἀνοίας. Grut. et Salm. ἀνδρείας proponebant. — 20. ἐκίρουντες· ἐμήνουν, ἐκρωζεν. π. Benth. adscripsit: »Rhodes, Hoi.« — 21. εὐφρόν· καλῶς φέροντι. π. — 24. Canum novit etiam Plut. Galb. 16. — 27. ὡς· ἐπεὶ ἢ ὅτι. π. — 29. ἀφροδίτης· ἡδονῆς, τέρψεως. π. Respicitur h. l. Menander apud Mein. fr. inc. 199. ed. 2.

94, 1. In locutione τὸ ἐς πάντας τρόπους offendit Salm. adscribens: »aliquid deesse videtur.« Nil deest, facile suppletur μεταβαίνειν sive μεταβάλλειν. — 5. cf. Jac. ad Im. 337. — 7. φθόγγους dicit foramina tibiae. — 16. τὰ γὰρ χρ. ὥστε (so. ὡς γε) αὐτῷ σοι, Ἀπολλώνιε, τὸ πολυτελὲς φίλον. f. — 25. σοὺ δὲ. Dem. π. στ. §. 334. — 27. Ἀλγυπτος· Ἀλγυπτον εἰπὼν ἐπήγαγε μεστοὶ τῷ

λόγῳ τῶν συστηματικῶν. f. — 31. διεχώρουν· ἀντὶ τοῦ παρεχώρουν, ὑπεξίσταντο. f, l, s. — ib. παραπεμπομένον — ἡγεμόνες· ἀντίπρωσις ἐν συγκριτικῷ τύπῳ. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν· πεμπομένου δὲ αὐτοῦ μᾶλλον τῶν ἡγεμόνων τῶν ἔθνων κατὰ συγκριτικὴν ἐξήγησης τύπον τὸν ἢ σύνδεσμον ἐπενεγκὼν μετὰ τῆς ὀρθῆς πώσεως, ὡς ἔστι σύνηθες ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν. f, l, s.

95, 7. Serapeum dicitur. Serapis enim πολιοῦχος Alexandriae, πάρεδρον habens Isidem. conf. Socrates H. E. III, 3. V, 16. — 8. De sacrificiis Aegyptiorum vide Herodot. II, 45. Juvenal. VI, 150 et Heins. ad Ovid. Fast. I, 453. — 9. ἦκεν proposuit T. Hemsterh. nescio ubi. At ἦγεν est referebat. — 10. τοῦ ἱερέως. »Serapidis sacerdotem summum intelligit, quem patriarcham vocatum esse ex Tarasii epistola ad Alexandrum Papam probavit Is. Voss ad Catull. p. 29.« Ol. — 13. Jac. adscripsit exemplari suo: »excidit aliquid; Apollonium taurum ex thure compositum attulisse narrandum erat.« Hoc facile ex tota narratione colligitur. — 15. Ἰαμίδαι· συμβολοδεικταὶ οὗτοι δεινοὶ τὴν ἑαυτῶν σοφίαν. f, l, s. — 21. Idem castigatur in Alexandrinis a Dione or. 32, p. 375. ed. M. et a Greg. Naz. ed. Par. 1778. p. 780. Similia narrat Tac. A. XIV, 17. — 30. ex Hom. II. δ, 450. — 31. cf. Horapoll. I, 21. Hug über den Mythos p. 137, n. 5. et Böttiger Kl. Schr. II, 220. — 32. Respicit πῆγεις Nili. — 35. Δίονες· Εὐφράται· Τὸν Προυσαῖα λέγει, Δίονα τὸν Χρυσόστομον καὶ τὸν Εὐφράτην ἄνδρας φιλοσόφους μὲν, ἀειφρονίαν δὲ ὑπὸ Νέρωνος καταδικασθέντας ὅτι αὐτὸν ἤλεγξαν δημοσίᾳ οὐκ αἰσίσας βασιλεύοντα, ὥσπερ καὶ ὁ κῆρον Δημήτριος ἐν τῷ ὑπὸ Νέρωνος τούτου λουτρῶνι ἐκτισμένῳ. f, l, s. »Videtur legendum λουτρῶνι.« Cr.

96, 8. τὰ ἱερὰ. cf. Lob. Agl. 51. — 18. θύσας προσπακουστέον τὸ κατηπεύχθη. f. — 20. Eus. 454. — 26. Eus. ibid. — 30. Alia de hoc colloquio narrat G. Syncell. p. 344 (646) ἡκρόει παρὰ τοῦ Τρανέως Ἀπολλωνίου περὶ τοῦ Χριστοῦ τῆς βασιλείας καὶ τῶν λοιπῶν εὐδοκίμησεων κατὰ τὴν Ἀλγυπτον συντεχὼν αὐτῷ. — 35. »Claudium Neroni imperium tradidisse nemo veterum dicit.« Ol. — 36. De honoribus Vespasiani cf. Suet. Vesp. 4. et Dom. 1.

97, 6. οἶνον δὲ οἶνον. Dicit ἄλλοινας. cf. Plut. Symp. IV, 1, 2. Athen. I, 32, b. — 10. πεῖσμα ἑ. β. ἀντὶ τοῦ ἀνάπτω ἑμαντὸν ἀπὸ σοῦ. f. 13. ἐπιθειάσας· ἀντὶ τοῦ ἐνθεος γενόμενος. f, l, s. — 17. μηδὲν ἐμοῦ δέον. Noli me amplius interrogare. Ceterum ambigitur, teste Tac. H. III, 69: »ignem tectis oppugnatores injecerint an obsessi, quae crebrior fama est.« cf. etiam Suet. Vesp. 15. et Dom. 1. Dio C. LXV. 16, 1. — 23. οὐ ξυνεχώρει — ἑαυτὸν ducta locutio ex Dem. π. στ. §. 33. — 32. δοκεῖ tuearis ex 101, 26 et 101, 14.

98, 3. διοικισμομανῶν. Suet. Caj. 54. — ib. *λυδίζων* ἀντὶ τοῦ τεθηλυμένου. οὐ γὰρ εὐσταλὸς ἡμφίεστο καὶ ἀπεριττῶς, ἀλλὰ βαθεῖ τε καὶ περιφρόνουσι τοῖς ἡματιοῖς ἐχρήτο. f, s. — 4. πολέμονος. Suet. Calig. 44, 45. Dio C. LIX, 21. et Tac. Agr. 13. — 5. Tac. A. XII, 1. »conjugum imperiis obnoxius.« — 6. Plat. Rep. 344. ἀθρόον καὶ πολλὸν λόγον. — 8. ξυνέταπτεν. cf. 89, 27. — ib. ἡταιρημένους. Suet. Galb. 21, 22. Oth. 5. Adoptio, quam meditabatur Galba primum Othonis, deinde Pisonis, exitum uon habuit. — 10. Νέρων. quem Vitellius imitabatur. Dio C. LXV, 7. — ib. *τυραννίδων*. cf. V. S. 488. (10, 9.) δέει τῶν κατὰ τὴν πόλιν *τυραννίδων*. — 12. cf. Plut. Demetr. 1. — 17. Adscribitur: Συμβουλὴ Εὐφράτου καὶ Δίωνος. αὕτη δ' ἐρροται μὲν τῷ νομίμῳ καὶ δικαίῳ καὶ ἐνδόξῳ τοῦ μεταχειριζομένου τὴν ὁργὴν. ἀσθενεῖ δὲ τὸ συμφέρον. f. — 24. προσήκοντα· κίβδηλος ὁ λόγος καὶ πρὸς νεωτερικὴν ὑπαγόμενος ἀρέσκειαν. f. — 25. ἦν μισαιφόνος. Ol. addit μὴ ante μισαιφόνος, tollens παραδοξολογίαν, nec convenit cum sententia Euphratis hoc supplementum. Ait ille, tyrannidem ita decere juvenes, ut vel crudelitas huic aetati concedenda videatur. Vid. Boiss. ad Theoph. Simoc. 256. — 28. *κατηρτυκέναι*. ἀντὶ τοῦ τετελέσθαι. ἐληπτὰ δὲ ἀπὸ τῶν ὄψων, ἃ τὸ τέλειον ἀπολαμβάνει, ὁπρὶν αἰς ἀρτυσίαις ἀναμειχθῇ. f, 1, s. — 32. *δοκῶν δεῖσαι*. ἀπολελόγηται ὑπὲρ τοῦ Εὐφράτου, χρηστέ, Οὐεσπασιανός, ὥς διὰ Κλαύδιον ὑφείτο μὴ ἐπιχειρεῖν Νέρονι οὕτω περὶ τὴν ἀρχὴν ἐξυβρίζοντι, φείδεσθαι δὲ αὐτοῦ ἐπιεικῆς ὢν παρ' ὅσον Κλαυδίον ἐληγονόμει τὸ ἄρχειν, ὃς Οὐεσπασιανὸν τῆς ὑπᾶτων ἡξιώκει τιμῆς. f.

99, 2. *τράπεζα*. Inde cophinus apud Juvenalem, III, 15. — 23. Respicit ad Plat. Rep. VII, 514. a. sqq. — 34. *χηματίζων*. φαινόμενος. π. — 35. ἀναλλύοντες. χαννοῦντες. π. In margine legitur συμβουλὴ Ἀπολλωνίου οὐ τοῦ δικαίου ἐχομένη ἢ νομίμου, ἀλλὰ τοῦ γοητικοῦ καὶ κολακευτικοῦ. f, s.

400, 12. Εὐρήσεις, γόης, παρὰ Δομετιανοῦ τὸν μισθὸν τῆς νῦν σοὶ ἀρίστης βουλῆς. f. — 13. ἐκπεπολεμῶσθαι· ἐχθρῶδῶς διατεθῆναι. π. — 17. S. Oed. T. 418. — 19. ἀρίστον τὴν ἀρχὴν· ἀριστάρχον. f, s. lectio codicis p. — 20. Similis ἀποστροφὴ est in Dem. π. στ. §. 318. — 23. *κακοήθως* malitiose. — 29. ἐξ ἀφανοῦς velit Jac. ad Athen 289. citra necessitatem. — 32. οὐ γὰρ ἀχ. γε· προσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ χροῖ. f.

401, 1. τὸν γὰρ. ἀλλ' οὐ τήμερον κηρύττειν οὐδὲ ἐξίστασθαι, ἀλλὰ καταρθφνόντα εἰς μέσον (fo: μέσον) τὴν ἀρχὴν καταθέσθαι τοῦτο Δίωνος βουλὴ καὶ Εὐφράτου, καὶ μὴ συνάραπτε τὸν λόγον. f. — 7. Philostr. respicit Eur. Andromed. fr. 35. μὴ τὸν ἐμὸν οἶκε νοῦν, ἐγὼ γὰρ ἀρχεσω, ab Aristophane Ran. 105, quem laudat Ol. irrisum. — 16. Cogitare videtur de Polit. III, 11. V, 10. — 25. *ἄθλα* ut Lysiae or. XXXI, §. 32. —

32. Post τοὺς μὲν — ὁμοφώνων requiritur contrarium aliquid a τοὺς δὲ incipiens.

102, 6. Lectioni vulgatae μετὰ διδασκάλων adscript Ol.: »Dioni et Apollonio palpum obtrudit, pro magistris eos agnoscens.« Haec si esset sententia, scripsisset μ. διδασκάλους. Ipse proponebam olim μετὰ διδάσκαλον, qua correctione jam non opus est. cf. 8, 28. Im. II, 11, 828.

103, 13. *ἐπανατείνασθαι*. ἐπεκτείνειν, ἀπλωσαι. π. — 18. Epistola est nona in collectione. — 22. cf. Suet. Ner. 17. et Eckhel D. N. II, 243 et 256. — 23. Paus. VII, 17.

104, 4. *ὅν τῆρος*. χαλινῶ ἢ τοῦ λεγομένου καπιστρίου. π. 5. ἡ γείρε· ἐκίνει, ἔφερε. π. — 7. Hemsterh. Obs. Miscell. Vol. I. VI, 2. p. 346 volebat ἦκεν. Veram lectionem ἦτεν, quam 2 et a praebent, invenit Bast Lett. crit. p. 173. et Jac. ep. cr. 43. — 10. *προσεκινυζάτο*. προσετρίβετο. π. — 13. *ἀνεβρυχίσατο*. εἰ μὲν καὶ κατὰ αἰσθησιν, οὐκ ἔχω λέγειν, οὐδὲ ταῖς τῶν ἄλλων φιλοσόφων ἀντιλέγειν δόξαις οὕτω γενναίας ἀληθείας ἐχομέναις. εἰ δὲ καὶ δῶμεν τοῦτο, συνειτώτερον εὑροίμεν ἂν Ἀπολλωνίου τὸν λέοντα, μηδὲ ὑπὸ τῆς ἀλόγου διαπλάσεως κωλυόμενον εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῶν συνιέναι ταῦτα δοκούντων· ὅθεν κἀκεῖνό φημι, ὥς συνιείς τούτων ἐβρυχίσατο ἐλεεινόν, τὴν παχύτητα καὶ ἀμαθίαν ἀποκλαιόμενος τῷ γόητι ἀνδρὶ προσανεχόντων ἀνθρώπων. f. De corruptione hujus loci egit Jac. Mus. Rhen. II, 21. — 20. „ἀνοράσεως et ἐχεμυθίας Pythagoricae tempora impleverat.“ Ol. 26. Paus. VI, 23, 1. — 33. »Pleraque apud Nilum templa.« B.

VI.

405, 2. *ἀμαρτύρον*. ἀοικήτον. f, 1. Ol. in Accaioli exemplari ἀνικήτον scriptum esse narrat, unde Jac. ep. cr. 43. ἀμίκτον conjecit. Sed praestat, ut exquisitius, ἀμαρτύρον. Ad rem cf. Herod. IV, 185. — 8. ἐπιρραίνουσι longe praestat correctioni cod. p. *παινοναί*, cui recipiendae Bo. admovet Dionysium Perieg. 1071. de Perside dicentem καὶ τὴν μὲν πολέες ποταμοὶ περιπαινοναί, et vulgatae *περραίνουσι*, quam veram habens Valck. Diatr. 54. quasi coitum terrae et Nili describi putat. Alterum illud olim Jac. proposuit Emend. 87. deinde *ὑπερραίνουσι* ad Vers. quod proxime ad verum accedit. cf. notata ad Gymn. 18, 10. — 9. ἐν ὥρᾳ ἔτους aestivo tempore. cf. Bast Lett. cr. 72. — ib. ἐρῶ cf. Eur. fr. inc. 36. quod Welcker Trag. 737. Hippolyto *καλυπτομένῳ* tribuit: ἐρῶ μὲν ὄμβρον γαῖα. — 13. Cynocephalos dicit. — 14. Formicae Indiae quidem saepe commemorantur, Strab. XV, 706, Plin. XI, 31. Ael. H. A. II, 4. in Aethiopia tales esse nescio, quis narraverit. — 16. ὑπὲρ τούτων· λείπει τὸ λέγομεν. f, 1, s. — 18. vid. Plin. VI, 29, 25. — 19. *μύρω*.

τῷ ὀποβαλάμῳ. f, 1, s. — ib. Idem de Seribus narrat Mela III, 7. — 20. νομίζεσθαι· νενομισμένον ἐστὶ π. — 21. ἀγοράν· εἶδη εἰς διάπρασιν προτιθέμενα, ὅ ἐστιν ὧνια ἢ πλῆθος εἰδῶν. π. — 27. χρηματιστής· πραγματοπότης. π. — 29. cf. Lehrs. Quaest. epic. 234. et Hes. Epy. 160.

106, 5. γυναικίσις pro γυναικίσις velit Jac. ad Vers. Minus aptum hoc; turpis enim libidinis accusans juvenem mulier suspicionem sceleris a se avertebat. — 6. ἦδη ἄτοπον. Multae extant h. l. correctiones. Benth. scribebat ἄκατον, Ruhnck. ad Tim. 43. ἀπόστολον, probans deinde Toupianam emendationem ποτάμιον (ad Suid. III, 479.) Bo. ad Eunap. ἐντοπον, quod placuit Jacobsio. Otiosum adverbium ἦδη neminem advertit; id autem natum est itacismo ex ἰδι, ἄτοπον ex ὀστολον, π enim in veterrimis codd. a λ aegre distinguitur. Navis ἰδιόστολος est, qua quis vehitur solus, cf. 93, 2. ὁ δ' οὐ ξυνεχόμενος ἐμβαίνειν, ἰδιόστολον γὰρ αὐτὴν ἔχειν. — 11. ὑφειμένῳ τῷ τόνῳ· ἀντὶ τοῦ ἡσυχῶ φωνῇ. f, 1, s. — 21. Ante ὅπως excidit aut intelligitur ἐπέ. — 28. Spectant haec ad Eur. Hippol. 1. Toto loco Philostr. Euripideum Hippolytum, non Sophocleum sequitur. cf. Welcker Trag. 394 — 403, 749 et Mus. Rh. 1836, p. 584 sqq. qui in persona Hippolyti Orpheotelestas describi suspicatur.

107, 1. Exprimit Plat. Phaedr. 230, a. quod vidit Ruhnck. ad Tim. 55. — 3. Haec ipsius poetae sententia ex Hippol. καλῶν. fr. 6. οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις. — 5. De ἀγν. δ. cf. Paus. I, 1, 4. V, 14, 5. Isidor. Pelus. IV, 69 et Epimenid. Heinrichii p. 88. Notissima in eam aram disputatio Pauli Act. XVII, 23. — 7. γυναικίσις ἔ. α. ut ipse quoque heros cf. Welck. Trag. 749. — 9. De Memnone vide ante omnes Cr. S. II, 174 sqq. — 16. »Sic statuæ et picturae Aegyptiorum.« B. — 21. »Benjamin Tudelius p. 107. ait apud ignis cultores, qui sunt in Haoulam, esse solarem orbem magica arte confectum, qui exoriente sole maximo strepitu vertitur.« Hu. 24. cf. Steph. Byz. v. Αἰθίοψ. — 31. Ὁ φεύγων hic non de reo, sed propria verbi notatione accipiendum, quod ex adjecta parenthesi δεῖ δὲ φεύγειν apparet. Idem Athenis fuisse institutum docet C. F. Hermann Lehrb. d. gr. St. §. 104, 11.

108, 4. ἀνέφερεν· τὸ γένος ἤγεν, συνεγενείαζεν. π. — 9. ποῦ σοφόν ut Soph. Oed. T. 385. — 13. cf. Lob. Agl. 237. — 20. ὡς Αἰγ. λόγοι· παραπλήσιον τοῦτο τῷ καταρχὰς στίχῳ· ὡς Ὀμήρου ᾠδαί. (1, 2.) f, 1 et s, ubi legitur π. τὸ τῷ κᾶρ στοιχείῳ. — 24. μετρηκτικῶδες· ἀντὶ τοῦ ἀδοξότερον. f, 1, s. — 28. Thrasylb. narraverat, Apollonium esse Indis superbiorem. — 33. Ubi requiescent a studiis, Apollonio praesto se fore promiserunt. Hinc explicata aoristum σχολάσωσιν.

109, 6. τι φῶ — τῶρον; Sic distinguendo locum ab emendandi conatibus defendisse mihi videor. Exprimitur Timasionis admiratio. Verte: »nescio quid dicam, nisi fastum, inquit, o amice.« »Fastum? quem nunquam in iis cognovi etc. Particulam ἦ post τίς ac similia vocabula vide V. S. 622. πότε ἀνὴρ ἦ νῦν δόξω; et ἔφη repetitum ad V. S. 571. (77, 11.) tractavi. Hu. scribebat οὐκ οἶδα ἦ τῶρον· τῶρον, ἔφη, ὃ ἔταίρε, ὄν. Jac. Ep. cr. 43. ὁ. ὁ. ἦ τῶρον, ὃ ἔ. τῶρον ἔγωγε οὐπω.

110, 4. οὐδὲ γάλα· ἐντεῦθεν δηλονότι τὸ Ταντάλον πόμα οἶνος ἦν ἢ γάλα, οὐ καὶ Ἀπολλώνιος ἐσπούδασεν (so: ἐσπασεν) οὐχ ὡς ἐτυχεν, ἀλλ' ἐς κόρον. f, 1, s. Spectant haec ad Eur. Bacch. 142. — 8. »Arbores Muhammedo obviam procedunt. Pocockius apud Abulpharagium, p. 187.« Hu. — 10. Adscribitur: λόγος Θεσπεσίανος τοῦ γυμνοῦ μεστός ἀπλότητος πάσης καὶ δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας. f, s. — 13. cf. Eur. Med. 667. — 20. Paus. X, 5, 5. — 24. Simile illud Eur. Ione 521. οὐτ' ἐπὶ νεκρίσιν οὐτε λόγοις φάτιν ἔϊον. De Prodicio Hercule cf. notata ad V. S. 496. (208 ed. m.) — 29. ἡ ἀρετὴ pro glossemate habetur a Bo. sed Ph. solet sic repetere nomina vel perspicuitatis vel emphaseos gratia cf. V. S. 610 et Her. 705.

111, 2. Quod proposui ἀλήθειαν, tueor ex 110, 12. θαυμασιονογίας τε καὶ βιολόν τέχνης μὴ δεῖσθαι ἀλήθειαν, ib. 22. ubi εὐτέλεια dicitur διδάσκαλος ἀληθείας. cf. etiam Heroic. 667. μὴ τιμῶν ἀλήθειαν. Jac. ad Vers. malebat εὐγένειαν. — 6. Adscribitur λόγος Ἀπολλωνίου γόητος μεστός ἀπάσης βομολογίας καὶ κλοπῆς. f, 1, s. — 8. Pro τόνον, quam ignorabat codd. esse lectionem Jac. Ep. cr. 33. scribebat ὄγκον. — 16. ἐν Πυθαγόρῳ puta δόγμασι. — 20. βούνη· παροιμία βούνης ἐπὶ γλώσσης. f. — 23. περιβαλοῦσα· εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται καὶ τοὺς ἐξ Ἀριστίππου καὶ τὸν Ἀριστοτέλη αὐτόν. f, 1, s. — 24. κατέμυνε. cf. Lob. ad S. Aj. 132.

112, 1. Jac. ad Vers. corrigebat ἐν δ' ἦν εἶδος σοφίας, εἶδος ἀρετῶν, qua ratione constructio periodi obscuratur, postulantis apodosin protaseos, quae ab ἐπεὶ initium capit. — 4. ἀνῆρ ἡσθαί· προσυπακουστέον τὸ χεῖ. f, 1, s. — 9. ἐμοῦ· λείπει ἢ παρά. f. — 11. vid. Jambl. V. P. p. 262. — 12. ὀφθαλμοῦς· καὶ πῶς, εἰ μὴ Τιμασίον ἀπήγγειλεν, ὁ πάντα εἰδὼς οὐ ἡγνόεις τὰ ὑπὸ Εὐφράτον πρὸς τοὺς Γυμνοὺς διωκόμενα σοι; f. — 13. Ut empusam Corinthi. Locutio ipsa σκιοειδῇ ἐλέγγειν φαντάσματα fluxit ex Plat. Phaedone 81, d. — 17. Koen. ad Greg. Cor. 423. ἡσχημένων proponit, etiam Hu. male. — 18. Respicit ad ἀνάμνησιν, verum philosophiae fontem. πηγὰς γεννήσεως· εἰ πηγὰς ἔχει γεννήσεως, οὐ πάντως ἀγέννητος ἢ ψυχὴ. f. — 32. Pers. V, 54. sub sole recenti, ubi cf. O. Jahn.

113, 9. cf. Böttiger Kunstmyth. II, 297. — ib. ὀκρίβαντος· προσυπακουστέον τὴν ἐπί, ἢ ἢ ἐπ' ὀκρίβαντος. f, 1, s. — 12. Quinct. Inst. X, 1, 66. Boeckh. Gr. trag. princ. p. 32. sqq. — 13. εὐφραίνει· Δημοσθένους τοῦτο. f, 1. Locus est in Lept. §. 26. — 14. ἡ τῶν Δ. ὥρα qua dies breviores. — 17. ἐκκυκλοῦσιν· ἀντὶ τοῦ κύκλον αὐτῶ περιβάλλονται. f, 1. — 20. Jambl. V. P. 220, 340, 484. — 23. cf. 51, 17 sqq. — 32. Ἰμεραίου· Σπηρίχορον λέγει τὸν λυρικόν. τὸ ἐξῆς· ὅς παλινφθίαν αὐτὸν ἐκάλεσε. f, 1, s.

114, 1. οὐκ ἔστιν. cf. Plat. Phaedr. p. 243. Verba Philostrati male tentata Wesselingio Probab. 330. et Naeckio Choeril. 120. culpa Olearii, qui h. l. jam a Mor. ex π restitutum conturbavit, deteriores suos libros et Aldinam sequens. — 2. Plat. Phaedr. 243. a. ἄτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν. At Aethiopes adhuc caecutiunt. — ib. ἡ περίοδος τὸ εὖ ἂν ἔχοι. f, s. — 7. Paus. X, 5, 7. Plut. Mor. 402, e. et Stühr, die Religionssysteme der Hellenen. p. 51 — 54. — 9. ἄλλον v. ἔ. καὶ ἄλλον ut infra 127, 10. αὐθις διδόναι καὶ αὐθις. Jac. corrigebat ἄλλον ἐδεήθη νεῶν. — 10. cf. Fragm. Pind. ed. Boeckh. 569, cui non adstipuler pro ἐπεχούσας scribenti ἐπιχεούσας nec Lob. Agl. 906. ἐπηχούσας. — 13. De Glaucō agit Herodot. I, 25. ubi vid. Wesseling. cf. et Sillig Cat. Artif. s. v. — ib. Paus. X, 25. dicitur ἐκλωνία Ἰλίου et in fr. Simonid. 218. ed. Schn. περὶ φθόνη Ἰλίου ἀκρόπολις, quae verba Noster respicere videtur. Picturam eam egregie illustravit O. Jahn Kieler Studien 83 sqq. — 16. Haec pelita esse suspicor ex Gorgiae Pythica cf. V. S. 493. — 24. Theocr. III, 31. Artemid. Oniocr. II, 69, Schol. Luc. Alex. 9. et Lob. Agl. 640. — 28. εἰρήσεται· εἰρηκας ἦδη, γόης, γρανὶ κοσμηζομέναις αὐτοὺς παραβάλλον. f. — 30. H. Od. κ, 108.

115, 2. Edoni erant chorus apud Aeschylum in Lyeurgia, Lydi apud Euripidem sunt in Bacchis. — 3. σοφίας ἀπάσης βάνχους· περὶ σοφίαν ἅπασαν μαινόμενοι. f. — 6. Hom. II, σ, 374 et 418. — 9. πῆραν· τὸ ποικίλον ἐκ παντὸς μεταδιώκων οὐ κατὰ μίαν πτώσιν ἐκφέρει τὰς τῶν περιόδων συντάξεις, φεύγων δὲ τὸ ἀπλοῦν τε καὶ ἄδολον τὸ περὶ τὰς ἐννοίας, ἄτε παροῦργος, ὑποσημαίνει τοῦτο καὶ διὰ τῆς φράσεως. δέον γὰρ εἰπεῖν κἀνταῦθα πῆραν ὃ δὲ κατὰ αἰτιατικὴν πῆραν προήργεν. f, 1, s. — 23. ἐπαντλήσασιν postulant B. et Bo. ad Her. 553, frustra; transit ab oratione recta ad obliquam ut V. S. 624. (116, 21. ed. m.) Locutio ex Euripide ducta fr. inc. 11. — 25. δαίμα explicat Becker Charicl. I, 266. — 33. VV. DD. offenderunt in μνήμων τοῦ σοῦ φόρον, obliti Hom. Od. δ, 163.

116, 9. μισήσεται· ἀντὶ τοῦ μισηθήσεται. f, 1, s. — 21. ἐχέτω οὕτως. Simus, quod tu cupis, placato animo inter nos. Antecedentia Thespionis sunt, quod non

vidit Ol. — 32. ἄκλητος· διὰ τὸ αὐτόματος δὲ οἱ ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. (II. β, 408.) f. — 34. Scripsi φιλοσοφοῦντι secundum 93, 23.

117, 3. Cur οὕτως ἐμπέλησμαι voluerit Meineke ad Menandr. ed. 1, p. 236. non liquet. — 8. ἀλλ' οἶμαι· δομὴς ὁ βαθὺς λόγος. f, s. — 10. οἶμαι· τὸ ὅλον νόημα τοιοῦτον· εἰ μοι ἐλομένη τὰ ὑμέτερα αἰτία ἐπακολουθήσει, τίς ὁ τρόπος μὴ καὶ τοῖς ἐλομένοις αἰτίαν ἐπάγεσθαι, ὅτι ἂ νῦν ἐγὼ νεώτερος ὢν ἤρημαι, αὐτοὶ μὴ γέροντες ὄντες ἤρετίσαντο. ἀλλ' οὕτω δῆλον, εἰ καὶ Θεσπεσίῳνι σύμψηφος τῇ ὑπὸ Νείλῳ συγκαταθέσει. ὥστε ψευδομένον ὁ λόγος καὶ πρὸς τοὺς τὸ ἐν ἀρχαῖς αἰτουμένους ἀποσυνβαλεζόμενος. f, 1, s. — 22. πατρὸς· ἀντὶ τοῦ τὴν τῶν πατέρων ἀσπάζονται σοφίαν. f, 1, s.

118, 2. διαφεύγει· χρήσιμον τὸ χωρίον. f, 1, s. — 20. τί μαθόντες· ὥραϊον τὸ σχῆμα, ὃ καὶ πολλῶ· Εὐμοχένης ἐν τῷ περὶ ιδεῶν κέχρηται. f, 1, s. — 22. Jambl. V. P. 432. et Böttiger Kunstmyth. II, 343. — 26. Pro ἄλλοις Jac. proponit Ἑλλήσι. — 27. νομίζειν αὐτό· ἀντὶ τοῦ πιστὴν νέμειν αὐτῷ τοῦ εἶναι. f, s. — 29. cf. Cr. Symb. III, p. 87. Anth. Gr. II, 48. p. 208. ed. Jac. — 30. vide h. l. Ed. Müller Geschichte der Theorie der Kunst bei den Alten II, 286 sq. 316 sqq. — 44. Verba ὥραις καὶ ἄστροις transposita velit Geel ad Dionem p. 64. at vide 48, 30.

119, 1. ἱέραξ. Solis, Osiridis et Hori symbolum. cf. Horap. I, 11. c. not. Leemans. Noctuae mentionem apud eum scriptorem desideramus. λύκος Horo sacer, canis Mercurio, eidem ibis, significat enim haec avis Nili ascensionem, quam metitur Mercurius. cf. Leemans ad Horap. I, 36. Cr. Symb. II, 207 sqq. — 7. hircus sacer Pani, cf. Cr. Symb. II, 198. — 12. βωμούς ὀρίξειν, ut est apud Soph. Tr. 236. — 14. Ante ἀναγράφει excidisse ἀναγράφειν Jac. suspicatur ad Im. 597. — 17. τὸν γῆνα. Lepida est Beckeri conjectura, fuisse pro τὸν Ζῆνα. Charicl. I, 389. — 20. τὰς ἐξ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ πάσας τὰς κατὰ ἀνθρώπους πληγὰς. f, s. Locutio haec explicatur a Reiskio ad Aesch. Tim. 83. — 26. σὺ δὲ· καλὰ σοι πολλά, Θεσπίῳν οὕτω σαφῶς ἐλέγξαντι τὸν δοξομανῆ καὶ δοξόνοπον Ἀπολλώνιον. f. — 29. De religione Dianae Orthiae vid. Paus. III, 16, 6. et O. Müller Dor. I. 382 sqq. Cr. Comment. Herod. p. 244. Eae μάστιγες ultra Libanii tempora mansere. cf. I, 18, ed. R.

120, 12. cf. similia apud Plut. Lys. c. 13. — 17. Vide Herod. I, 216. Str. X, 485. Ael. V. H. III, 37. — 22. ἐπιλαβοίμεθα· οὐκ ἀγεννῶς τὰ τῶν Ἑλλήνων νομιζόμενα μυστήρια καὶ θανστὰ (sic) διακομώδεις, ἀνθρώπε. f, 1, s. — 23. εἴδους ἀνδρόθηλὺς γὰρ ἐκεῖ ὁ Ἑρμῆς ἀνέκειτο, ὃν καὶ Ἑρμαφρόδιτον ἐκάλεον. f. Meliora docet Paus. VI, 26, 5, quae Ham. oblitis

p. 77. corrigebat Έδους. — 26. ὑπολαβὼν. ὅρα τὸν μά-
ταιον τουτονὶ Φιλόστρατον, οἷς ὁρᾷ τὸν κατάρατον Ἀπολ-
λώνιον τὸ ἦτον ἀποφερόμενον, πῶς ἀπάγει τῆς ὑποθέ-
σεως τὸν λόγον ἐφ' ἑτέραν μετατιθεῖς ζήτησιν. f.

121, 9. Ante ἑλλιπέστερον nonnulla excidisse suspi-
catur Jac. ad Vers. germ. sed ad sensum nil deside-
rabis, si interrogative hanc periodum protuleris. Idem
16. lacunam explebat scribendo ὅποτε ἦν ναύκληρος, at
talía sibi permittit Noster studio brevitatis. — 24. cf.
notissima apud Plut. Arist. 7 et 24.

122, 15. Verba ἐν Τιμαίῳ pro glossa habeo, quia
Phil. nusquam in citationibus librorum appellationem
ponit cum auctoris nomine. — 29. »Alibi ut Cic.
Somn. Sc. 5. Pl. H. N. V, 9. Senec. Quaest. Nat. IV,
2. Κατάδουπα ipsae aquae, Κατάδουποι earum accolae
sunt.« Ol. — ib. κατάρρους. ἀντὶ τοῦ ῥέων ὁξὺς καὶ
παρασύρων τῷ τάχει τῆς φορᾶς τὴν ὑποκειμένην γῆν μα-
λακὴν οὖσαν καὶ χαλνῆν. f, l, s. — 31. ἐκπίπτοντος τοῦ
ῥεύματος δηλονότι. f. — 32. Simile narrat Seneca l. c.
quod falsum esse multi nostrae aetatis peregrinatores
docuerunt. — 33. »Myrobalsami arborem dicit, cujus
corticem unguentarii premunt, nucleum medici. conf.
Theophr. H. Pl. II. Pl. H. N. XII, 46.« Ol. Is folia
etiam decoqui fuisse solita, ut heliotropii, collato Pl.
XXII, 29. ex nostro loco colligit.

123, 2. βόαροι sunt βοῦς ἄγριοι Ael. H. A. XV,
14. aliis tragelaphi. De butragis nil alibi invenias.
6. Elephantomachos novit etiam Diod. III, 26. —
8. Euseb. 456. Nasamones non longe ab Augila Libyae
habitare dicit Herod. IV, 172. Anthropophagos com-
memorat Plin. H. N. VI, 35. Pygmaeos idem VI, 35.
adde Arist. H. A. VIII, 12. De Sciapodibus vide Phot.
519. Strab. I, 43. VII, 299. et Harpocr. s. v. — 27. cf.
fragm. Pind. ed. Boeckh. p. 627. ed. Bergk. p. 292.
praeterea Welcker ad Ph. Imag. I, 5.

124, 4. αὐλὼν τούτω. cf. Diogenian. p. 216, 9. ed.
Leutsch. — 25. Oblatae a Parthis Tito coronae ob de-
bellatos Judaeos mentio apud Joseph. VII, 1. c. 24.
p. 976. Recte monet Ol. non repudiatam a Tito, sed
id tantum dixisse, se tali honore indignum sibi videri.

125, 1. De imperio communi patris et filii cf. Ca-
saub. ad Suet. Tit. 5. et contra disputantem Krebs
Decret. Rom. pro Judaeis p. 193. — 3. »Αργος est urbs
Ciliciae. — 10. Rumor erat, Titum moliri defectionem
a patre et Orientis regnum affectare, ut est in Suet.
Tit. 5. — 18. Non necessarium, verba ὑπὲρ παίδων
ἀγωγῆς ad peculiarem librum referre. — 23. Locus est
Od. β, 11.

126, 1. Ad ἐκ θαλάττης cf. Welck. Tril. 459 Trag.
241 sqq. Quod Od. λ, 133. legitur ἐξ ἁλός, jam Tele-
goniae scriptor contrario sensu accepit, ut ex mari
Ulyssem fata occupatura dicerentur. Ulyssem enim

Telegonus ignorans patrem esse occidit cuspide ve-
nenata αἰχμῇ τρυγόνος, quam cavens Titus leporis ma-
rini succo interemtus est. cf. de hoc lepore Plin. IX,
72. Ael. H. A. II, 45. c. not. Jac. et Reim. ad Dio.
Cass. LXVI, 26. — 14. τότε. οὐ δι' ἀρετῆν, ἀλλὰ διὰ
τὸ γινῶναι αὐτὸν οὐκείως ἔχειν πρὸς τοὺς ἀντοκράτορας. f.

127, 7. ὑποβλίττονσιν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀπὸ
κηρίων τῶν μελιττῶν ἀποθλιβόντων τὸ μέλι. βλέπειν γὰρ
τὸ ταῦτα ἐκθλίβειν φασίν. f, l, s. — 26. ὑμεῖς μὲν.
γενναῖον τὸ ἐνθύμημα καὶ ὃ οὐδ' ἂν ὄνον ποτὲ λάθοι. f.
29. στασιάζοντος. ἀντὶ τοῦ εἰς στάσιν ἐμβάλλοντος.
f. — 30. cf. O. Müller Antiqu. Antioch. 218. Apol-
lonii vaticinium referri possit ad terrae motum anni
115. de quo agit Dio Cass. LXVIII, 24. — 33. φοβή-
σονται. h. e. eadem iis timenda fore. — 34. cf. Lobeck
Aglaoph. 632.

128, 12. De his delationibus vide Suet. Dom. 12.
et Weber ad Juvenal. III, 11. — 21. Ejusmodi amo-
res redeunt apud Plin. XXXVI, 5, 4. Luc. Amor. 16.
Ael. V. H. IX, 39. Clem. Alex. Protrept. 38. — 32.
εἰκασμένος. Nimirum Ixion ita punitur rotae alligatus,
ut ipse rota videatur.

129, 10. Suet. Dom. 13. et Phil. V. S. 520. — 16.
Eus. 456. — 24. ἐλχθεῖς. ταῦτα ὅς μὴ προφανῆ γοη-
τείαν λογίζεται, φρενῶν ἀμαρτάνει. τί γὰρ ἔδει τὸν κύνα
καλεῖν, ἀλλὰ μὴ αὐτοκελεύστω ἐξουσίᾳ τὴν ἱασιν ἐνεργεῖν;
εἰ δὲ καὶ ἐτεθνήκει ὁ κύων ὅπερ καὶ ἀληθὲς ἦν, οὐ γὰρ
πον πιστὸν λόγον ἡμέραν τὴν λύσαν αὐτὸν καρτερεῖν,
πῶς ἂν Ἀπολλώνιος τὸν λυσσόδηκτον ἐξῴτο; διὰ ταῦτα
μὲν οὖν ψευδῆ τὰ παρόντα εἰς Ἀπολλώνιον γραφέντα καὶ
τερατείας μακρᾶς ἔγγονα. f.

VII.

130, 7. De Zenone cf. Sext. Emp. adv. Math. VII,
7. C. F. Hermann Gesch. u. Syst. der Plat. Philosoph.
p. 175. not. 122. — 9. ἐαυτοῦ ξυνωμότας. τῷ πλη-
θυντικῷ ἐνικὸν ἐπήνεγκε ῥῆμα. τοῦτο δὲ Θηβαϊκὸν φασὶ
καὶ Πινδαρικόν, ὅτι συνεχῶς αὐτῷ χρῆται Πίνδαρος πλη-
θυντικῷ ἐνικῷ ἐπιφύρων ῥήματα, ὅλον Ἀλακταιμόνιοι πο-
λεμῶν Ἀθηναίοις, ἀντὶ τοῦ πολεμοῦσι. καὶ Ὀμηρος διό-
γετο δὲ σάρκεις ἀντὶ τοῦ διοίγοντο. f. Mentio Pindarici
schematis ab h. l. aliena. — 10. ἐλεύθερα τὰ M. ἤγαγε.
Locutio ex Demosth. ducta Phil. III, §. 36. — 12. De
Phytone omnia alia narrat Diod. Sic. XIV, 108, 112.
16. Heraclidem et Pythonem Cotyis interfectores di-
cit Demosth. adv. Aristocr. 659. Arist. Pol. V, 8, 12.
Platonis discipulos Diog. L. III, 46. — 18. Callisthenis
res nuper illustravit Westerm. Diss. de Callisthene
Olynthio, Lips. 1838. — 20. De Diogene plane contra-
ria habet Plut. Mor. 70, d. discrepat etiam Diog. L.
VI, 43. — 21. Jac. ad Vers. scribebat Φιλίππῳ παρὼν
εἶ. Non opus, vide not. ad Eugenic. 151. — 3. Cra-

tetis responsum repetit Diog. L. VI, 95. Ael. V. H. III, 6. — 29. Vid. Plut. Dione 5. — ib. καλῶς σὺ ποιῶν, οὐδὲ γὰρ πείσεις λέγων. π. —

131, 22. cf. Soph. Oed. R. 410. — 31. De Inone Euripidis cf. Welcker Trag. 615 sqq. — ib. Proconsul ille ab Ol. habetur Civicus Cerealis. — 34. ἀναπηδήσας. ἴδε γνώμην ἐνθυσιαζόντα Ἀπολλώνιον. f.

132, 1. Suet. Dom. 8. — ib. »In nummis quoque Vesta sedens manu tenens Palladium, sive Minervam Pliensem repraesentatur.« Ol. Adde Cr. S. III, 352. — 7. ὡς φονεύει Ιουλίᾳ Δομετιανόν, ὡς κακῆ[ιναι] τοὺς Ἀλγύπτου [παί]δας παρεννηθίσαι. Schol. scripsisse videtur φονεῦοι. f. cf. Suet. Dom. 10, 12, 22. — 8. Orfitus exilio multatus a Domitiano, vid. Suet. Dom. 10. — 9. Quis fuerit hic Rufus, non satis liquet. Ol. cogitat de Minucio Rufo, qui a. 88 consul fuit cum Domitiano. — 10. De Nerva narrat alia Dio C. LXVII, 15. — 19. Hunc locum novit etiam Paus. VII, 6. — 22. vid. Eus. 463 — 24. cf. Baur I. c. 175, ubi Euphratem cum Juda Isariota comparat. — 25. ἐπιθεσπίσας· θανμασίως εἰπὼν καὶ ἐπενημίσας. π. — 32. Herod. IV, 36. Jambl. V. P. 192, 198 ed. K. et Suid. v. Ἀβας imprimis Cr. Symb. II, 660. sq. —

133, 1. οὐρίον. ἐπιτηδεῖον. π. — ib. εὐροίας. γαλήνης. π. — 5. Ibi Calypsonem habitasse nemo veterum dicit. — 10. cf. Plin. H. N. XXXI, 3. — 12. ὑποψαλλούσης ἀντὶ τοῦ ὑποκινούσης. f. l. — ib. Pro ὄρας Bo. velit αὐρας. cf. quae dixi ad 32, 22. Alluditor h. l. ad Plat. Phaedr. 259, c. — 16. τείνει. νέει, ἀποκλίνει. π. — 26. ἐξορμησαι. διεγείραι, ἐποτρύναι. π. — 29. ἀμπεχόνης. ἱματίον. π. — ib. διαίτης. διαγωγής. π. — 33. κηρύγματι. τῷ προστάγματι Δομετιανοῦ. π.

134, 3. Male ingessit Ol. μὴ ante δέδιος. Distinguit enim Apollonius inter δέος sollicitudinem, curam et φόβον metum, pavorem. cf. 137, 6. Salus amicorum ei fuerat curae, itaque Romam venit non timens Domitianum. — 10. Supple τῶν ante οἱ. Intelligit παιδικά. Respexit fortasse Plat. Phaenonem 68, a. — 11. νεκομψευμένοις. ποικίλοις καὶ διεψευσμένοις. π. — 12. κνάμπτοιτο. στρέφοιτο. π. — 13. τῷ τ. γ. ὑγιαίνοντι. τῷ σωφρονούντι. π. — 14. θαρρῆσαι. τολμῆσαι, ἀποβλέσθαι. π. — 15. θαρσέως. Jac. ad Imag. 479. malit θαρσύνειν scribere. — 16. νοῦν. ἔννοιαν. π. — 21. ῥαστώνης. ἀνέσεως. π. — ib. προσφόρον. ἀρμολίον. π. — ib. ἐκκρούειν. Alluditor ad Iyae κρούειν. — 27. cf. Pind. Pyth. I, 10. — 28. Vide. Suet. Dom. 4. Censorin. 18. Plin. Ep. IV, 22. — 29. Respicit ad Od. δ, 685. — 31. παρὰ πόδα. συντόμως, ἐνθῦς. π. — 32. ἀφήσουσιν. ἔλθουσιν. π.

135, 14. ἐπέρωσε. σοφισματώδης ὁ λόγος καὶ φιλοφυχόντος, ἥπερ φιλοσοφούντος ἔστιν. f. — 27. Ducta haec ex Eur. Syleo fr. 1. ed. Ddf.

136, 4. τῶν θηρίων. Serpentes dicit. — 6. ὑποκαθήμενης. ἀργούσης. f. l. s. — ib. ἥττονος. π. — 7. προσποιομένους. ὑποκρινόμενους, φαινομένους. π. — 9. Ut Dem. Timocr. §. 157. νόμον ἔθετο ὄνομα τοῖς αὐτοῦ κακουργήμασι. — 19. ὁ Βαβυλώνιος. Bardanem dicit, multis antea annis defunctum. — 21. ψευδολογίας. τοῦ λέγειν ψευδῆ. π. — 23. ὑβριστὴν σοφίας Ἰνδῶν. h. e. qui superbit philosophia Indica, ac prae ea contemnit aliorum placita. Ad constructionem cf. Soph. Ant. 130. χρυσοῦ καραχῆς ὑπερόπτας. — 29. οὐκ ἄθυμος. οὐκ ἀπόθυμος, ἀλλ' εὐθυμος καὶ πρόθυμος ἀποθνήσκων καὶ κινδυνεύειν ὑπὲρ φίλων. π. — 31. vid. Od. κ, 71. — 32. cf. 54. 10 et 57, 22. — 33. κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων ait Eur. Or. 735.

137, 9. Vide Eur. Or. 395. — 16. »Ut leges cohibent eos, qui manibus sublatis verbera minitantur, sic mala conscientia manus ad deorum simulacra attollere vetat.« Jac. — 22. Il. σ, 309. quem locum etiam Cic. Mil. c. 21. expressit.

138, 4. τριβόνα. εἰς τὸ κοινὸν τοῦ δήμου σχῆμα, ὅπερ ἀμφιέννυνται πάντες. π. — 5. Sensus est: praestabit etiam plura perpeti me ante caussae actionem, quibus etiam te affici nolo. — 12. Ἀλλιανῶ. ἑταίρος ἢ πραιτωρίαν, ὃς τὰς φονικὰς δίκας μέτεισιν. οὗτος ὁ Ἀλλιανὸς ὁ τὰ περὶ προνομίας καὶ τὴν σύμμικτον ἱστορίαν καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀσυναρτήτως ἐκδέμενος. f. l. De hoc Aeliano egit Dio C. LXVIII, 3 et 5. Pessime se adversus Nervam gessit. — 18. Plat. Phaed. 64, b. οἱ φιλόσοφοι θανατῶσι. De Christianis idem dicitur a M. Aurel. IX, 3. — 20. θανατῶντα. ἐπιθυμούντα ἀποθανεῖν. καὶ ἔστι τὸ ῥῆμα συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, θανατοῦντα δὲ ἀντὶ τοῦ φονεύοντα, ὃ ἔστι ῥῆμα συζυγίας τρίτης τῶν περισπωμένων. π. — 22. Gyara describunt Str. X, 485. Plin. IV. 12. Tac. A. IV, 30. Juv. I, 73, X, 168. — 29. εἰ μὲν γόης. ἀλλ' εἰ μὴ γόης, οὐκ ἂν δι' ἀφανεῖας Δομετιανὸν κοινόμενος διέδρας. f.

139, 7. Dicit, se, si evertere conaretur imperium Domitiani, perjurii poenas metuere, tamen benevolam esse Apollonio, idque illi significasse. Post μεμνησθαι desideratur verbum finitum pendens a participio ὁ γὰρ εἰπὼν. Aliter difficultatem huius loci expedit Jac. scribens ὁ γὰρ εἰπὼν, ἃ εἶρηκα, σαφῶς εἰρηκῆ που μὴδ' ἂν παύσασθαι κτέ (cf. Mus. Rhen. II, 28.) Idem corrigit ad Im. 605: κἂν μὲν σφῆλω αὐτὴν κἂν μὴ σφῆλω, contra mentem loquentis. — 8. δεδήλωκα. ἀπὸ κοινῶς τὸ δεδήλωκα. f. — 14. Ex lectione μὴ δεῖν καταπράττειν Jac. elicit lectionem μὴ δίκαια πράττειν. — 24. γραφῆς. κατηγορίας. π. — 30. ἐπαῖραι ἀντὶ τοῦ ἀναπεῖσαι, ἀπατῆσαι. f.

140, 7. Γοργεῖν κ. cf. Il. ε, 741, Od. λ, 633. — 11. Plut. Ar. 7. — 20. Similia vid. Ev. Matth. XXVII, 29 et 41. — 31. Od. δ, 219 et 228. — 32. ἀποβρέ-

χοιτο. ἐκπλύνειτο. π. — 33. ἀθύροις. λυπουμενοίς. π.

141, 2. Od. ε, 333. — 3. τοῦ πελάγους. ἀττικῶς (s. αἰτιατικῇ) τοῦτο. τὸ ἐπὶ μετάθεσις λείπει (haec om. s. debuit scribere ἢ ἐπὶ προθ. λ.) ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ π. εἶπεν τοῦ π. (male s: ἐπὶ τὸ πέλαιος εἶπεν ἐπὶ τοῦ π. unde G. J. Bekker aliam lectionem secutum esse hunc schol. suspicatur.) — ib. ἀνεμέτρει. ἀνεφύρετο. π. — 26. οἱ καταρτύνοντες. ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀρετὴν ἱππων ἐπιδιδόντες. εἰληπται δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς ὀψιτυσίας, (an ὀφαρτυσίας?) ἐπεὶ καὶ τὰ ἐφόμενα μετ' αὐτῆς τὸ ἐαντῶν τέλειον ἀπολαμβάνει. f. et s qui habet tantum ἀντὶ — ἐπιδ. Equi dicuntur καταρτύνοντες, quibus priores dentes excidunt. — 29. ἀπομαγδαλία. ἀπομαγδαλία λέγεται τὸ ἀπομάττον τὸν ἵππον τῶν ἀπονιπτομένων. τοῦτο δὲ καὶ ψυχὴς ἀρετὴν ποιοῖσι καὶ ἄλλοι καὶ πίτυρα. ἥδη δὲ καὶ ξύλων σῆψις εἰς ἀλεύρον λεπτότητα κενοναμένη. αἰνίσσεται δὲ διὰ τοῦτον τὸ τοῦ πλοῦτου βαθύ. f, l, s. cf. Cr. ad Plot. de pulcr. p. 259. — 32. ἐβουκολεῖτο ἀντὶ τοῦ ἐπηκολούθει, ὑπετέτακτο, συνήγει. f.

142, 3. „Erichthonium.“ Hu. — 8. ξυνειδώς. ἀντίπτωσις εὐθείας ἀντὶ αἰτιατικῆς. f, l, s. — ib. ἤρησθαι. τὸ ἐξῆς. λύσειν ἤρησθαι ἄν. f, l, s. Ad rem cf. Thucyd. II, 101. Paus. VIII, 24. — 14. οἱ δὲ ἀθύροις. κἀνταῦθα τὸ ὅμοιον σχῆμα. f, l. — 23. cf. Poetae Lyrici ed. Bergk. fr. 8. Archil. et Schneidewin Del. p. 174. — 31. ἄρθρα. ἐν ἄλλῳ εὖρον ἄθλα. f, l, s. — 32. κλημοσύνης. καρτερίας. π. — 34. Δημοσθένους ἐξ ἀντιθέσεως. (?) f, l, s. — 35. Plat. Phaedr. 62, 6.

143, 2. ἀγνοῖσαι. λείπει τὸ οὐτοί. f. — 4. δεσμοτήρια. Ἀναξάρσιδος ὁ λόγος. f, l, s. — 8. πέπναιτο correxerunt Valck. ad Herod. p. 302. et Wessel. Probab. 19. — 11. cf. Od. θ, 274 et II, ε, 385. — 18. Duca haec ex Demosth. π. στεφ. p. 328. ed. R.

144, 4. cf. Plin. Paneg. 48. Tac. Agric. 45. — 7. ἐθάρρησε ἀντὶ τοῦ καταφρονητικῶς εἶχεν. f, l, s. — 29. ἀλώπεκα. τοῦτο περὶ τοῦτον μῦθον διασκευάζοντα ἀκονιστίον. f. — 30. εἶπε. „ἀλώπεκα hic esse puto quasi aposiopesin. Mutatur syntaxis, ut in sermone familiari. Sed vide Wakef. Silv. 4, p. 193.“ Bo. — 35. Ham. 72. legit οὐπω et deinde ἔναι cum Meinekio ad Menandr. 283. ed. prioris. Si quid mutandum, sufficit θύραις scribere.

145, 9. Sophoclis dictum vid. supra 7, 31. — 14. χρόνον. diu. — 15. ὅσπερ γὰρ. ὡς λίαν τοῦτο τὸ χωρίον καλόν. f. — 23. θαλλοῦ δέ. τὸ ἐξῆς. ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ Ἀθηνᾷ τεθυκὼς ἐν αὐτῇ Ἀδωνιδος ἄρτι ἐτύγγανεν, στέφανον ἔχων θαλλοῦ. f. — 24. de Adonidis hortis cf. Plat. Phaedr. 276, b. Theocr. XV, 113. et Creuz. Vasengemälde, 116. Symb. II, 480. — 16. Pro ὑπὲρ ὀργίων Jac. Ep. cr. 45 et ad Anthol. Gr. III, 1, 156.

proposuit ὑπὲρ ὀστράκων. cf. Cr. Symb. I. c. — 26. δαίμονα. ὑπέρενε τοῦ ἀναφωνήματος. — 28. II, ε, 127. — 36. μὴ ἀπολογεῖ. Egregie exprimitur violentia Domitiani hac interpellatione, quam corrector codicis p. et Ham. p. 64 delere voluerunt. Eadem de causa p. 146, 1. retineri debet hyperbaton ἀλλ' οὐχ ὡς αὐτὸς ἀδικεῖς pro ἀλλ' ὡς οὐκ αὐτός, nec addi λέγεις 146, 11. quod codd. habent praeter π.

146, 4. ἐγὼ ἔφη. ἀρχὴ τῶν λόγων Ἀπολλωνίου ψεύδος. f. — 7. διαβεβλημένοι. ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως ἔχοντες πρὸς πλοῦτον. f. — 12. ἴτης. ἀναιδής. f, l, s. — 27. θεῶν πνεῦμα. cf. Baur. I. c. 154. — 34. ἀπὸ σκετᾶλης. ἀντὶ τοῦ ἀπότομοι καὶ ἀπροσποίητοι, μηδὲν ἔχουσαι συγκολλημένον. ἐπὶ τοιοῦτοις γὰρ αἱ σκετᾶλαι παρὰ Λάκωνιν ἀπαστέλλοντο. f, l, s.

147, 1. νικῶν. πῶς νικῶν, ὅς, εἰ μὴ γοητεία ὡς καπνὸς ἠφανίσθη, εὖρον ἂν ἀξίαν τῆς ἐαυτοῦ ἀλαζονείας τὴν δίκην; f. — 13. ὠνησο. ἀντὶ τοῦ ὠφελήσω. ἐπεὶ ἀπώλον ἂν Ἀχιλλεῖ ἐπὶ Πατρόκλῳ κειρομένῳ (cf. II, ψ, 146.) μὴ φέρον τῶν δι' ἐπιμελείας ἐκείνων πλοκάμων τὴν ἐκτομήν. — 15. cf. supra dicta 70, 30. — 29. ὑπὲρ διδασκαλίας. ἀλαζονείας ὁ λόγος καὶ μελαγχολίας μεστός. f. — 36. Πύθωνος τὸ τοῦ Πύθωνος λέγει, οὐ καὶ Δημοσθένους ἐν τῷ Φιλιππικῷ μέμνηται. f, l, s.

148, 6. Dem. π. στ. p. 272. ed. R. — 13. προσήρει. προσήγορίᾳ. π. — 14. τίς οὕτως ἀτρωτός ductum ex Eur. Phoen. 594. — 16. Eus. 459. Adscribit Schol.: ἀρχὴ τῶν γοητειῶν Ἀπολλωνίου. f. et π: ὑπόδειγμα ἢ δαίμον. — 17. ξυνεῖναι. γινώσκιν λαβεῖν. π. — 19. οἱ συνετώτεροι τῶν ἀνθρώπων, ὃ καταγέλαστε, γοητείας εἶνα ταῦτα λέγουσιν, οὐχ οἱ εὐηθέστεροι, ὡς αὐτὸς ληρῶν ἔφη. f. — 22. ἀπὸ τύχης displicet Jacobsio, qui malit ἀπὸ τέχνης. At τύχη hic felix artis successus est. — 27. ἀνῆπται. ἀντὶ τοῦ ἐξέκαεν. (hoc habet etiam π.) δεῖ νοεῖσθαι καὶ οὕτως. ἀνῆπται δὲ ἡ τέχνη τοῖς ἐρῶσι μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀνάγκη καὶ ἀφώρισται καὶ ἀφωσίσται. f, l, s. Ad rem cf. Theocr. II, 90 sq. Propert. II, 4, 15 (25). — 30. cf. Lob. Agl. 372. Böttiger Kunstm. I, 62.

149, 1. τισίν. Lucianum ac similes scriptores significat. — 2. Verte: sed me auctore ne illis quidem attendent adolescentes, ut ne ludere quidem talia discant. 6. σημαίνων. ὁ πάντα γινώσκων ἐπαγγελλόμενος ὅρα, πῶς νῦν ἀγνοεῖ τὸν μετασκευάζοντα αὐτόν. εἴτα οὐ τερατεῖαι τὰ τῆς ἀλαζονείας ἐπαγγελίας ἐκ τούτων ἐλέγχονται; f. — 13. τὰ τῆς ἀπολ. λείπει ἢ ἐπὶ. π. — 27. ἐπαίνω. λείπει ἀττικῶς τὸ θανμαστόν οὐδέν. f, l, s. — 32. τιμῶνται. ἀξιοῦσι. π.

150, 6. φρονοῦσα nobilis, generosa. cf. V. S. 569. ubi φρονιμώτατος vertendum: fastuosissimus. — 14. περιάγοιτο. περιέλθοι. π. — 17. κομάζοντα. ἐρχόμενον. π.

VIII.

150, 25. πρόχειρον ἔχειν h. e. ἀναγινώσκειν. — 26. ἤτερον. πρόως. π.

151, 9. φθάνοι. ἔξαρχοὶ ἤγουν ἐξισωθεῖν. π. — 18. λουσόμεθα. ἀστεῖον, ὃ καὶ εὐτράπελον. οὐ μέντοι καὶ κατὰ φιλόσοφον ἦθος δείκνυσιν Ἀπολλώνιος. f. — 26. τὰ δὲ ἐν αὐτῇ. λείπει ταῦτα. π. — 30. Baur confert Ev. Matth. XXVII, 41. De Domitiano similia habent Suet. Dom. 13. Plin Paneg. 48.

152, 5. ὁ βασιλεὺς. ὃν ἐν Ἰωνίᾳ τύραννον ὀνομάζειν, νῦν βασιλέα σεμνύνων καλεῖς; f. — 23. II. γ, 13. Verba Apollinis. vid. Jambl. V. P. c. 32. ubi etiam Pythagoras novit, ὡς οὐκ εἴη Φαλάριδι μύσιμος. — 25. ἐκ περιουσίας. ἐξ ὑπερβολῆς. π. Respicitur Dem. π. στεφ. init. 27. τὸν ἄνδρα τοῦτον φάσμα δαίμονος λέγω. π. — 31. Eus. 460. — 32. Oratio minus callida et versuta, sententiis autem et stilo sublimior reprehensoribus visa esse dicitur. Ph. fingit nimirum reprehensores orationis, quam ipse scripsit.

153, 1. κροτάλον δίκην. cf. Arist. Nub. 448. — 17. οὐδὲ κατεψηφισάμην. καὶ τοῦτο κολακεία. f. — 23. ὃν h. e. ὅσον. — 30. Διὸς χεῖρα. Respicit II. ι, 420. et similes locos.

154, 12. ἐσταλμένω. εὐτρεπισμένω. π. — 14. ἃ μὴ παρ' ἄλλον. οὐδὲ τοῦτο ἐπιμελείας καὶ κάλλους ἔρεῖς, οὐ μὴδὲνα πεποιῆσθαι λόγον, μάταια, διετείνω. — 15. Jac. ad Vers. germ. et Lect. Stob. 28. proponit οὐκ ἐπιτήδεια ἐννοουμένων σοὶ γε δόξαι. — 20. Jac. ad lect. Διὸς τύραννον: „non me jubebat, Jovem tyrannum facere, ut hic naturae leges pro arbitrio immutaret, hominesque falleret mendaciis.“ Locis ignota adhuc lectione ἀνάγκασον intelligi non poterat. Sensus est: Vespasianus minime postulavit, me Fata et Jovem cogere, ut ipsi tribuerent imperium, ejusque rei causa ostenta proferre. δείξας ad magicas artes Apollonii spectat, quales Domitianus ei inesse arbitrabatur. Egregie faciunt ad rem, quae collegit Welcker Gr. Trag. 360 sq. 24. νύκτα δέ. καὶ πῶς τὸ γόης (adde εἶναι) ἐκφεύξῃ νυκτὸς καὶ αὐτὸς τὸ Ἀχιλλέως σῆμα καταλαβὼν καὶ μὴδὲνα τοῦ ἔργου τοῦτον προσηνάμενος κοινωνόν; ὁρᾷς, ὅπως σεαυτῷ περιπίπτεις καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ; f. — 26. cf. Geel ad Dionem p. 52. — 35. Sententia eadem in Eur. Palam. apud Welcker. Gr. Trag. 502, ubi legerim πάσαν χρήματα μορφήν ἔχουσι. Schol.: τί ταῦτα ἐπεισάγεις οὐδὲν δέον; ἢ οὐχὶ γοητείας χάριν διάγων τὸν ἀκροατὴν καὶ τὸν ἐν χειρὶν ἀποβουκολῶν; f.

155, 3. ἀγοραίους. τοὺς δικολέσχας λέγει. f. — 5. ἔστι τι — ψευδόσοφοι. Δώριον τὸ σχῆμα, ἐνικῶ ῥήματι συντάσσειν πληθυντικὸν ὄνομα, καδ' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ διοίετο δὲ σάρκες. f, l. — 6. Eus. 461. Vide etiam Tiedemann de magia p. 21. qui laudat Sext. Emp.

Hyp. 1, 14. — 7. ἐξαπατωμένων. ὃν μάλιστα σὺ ἤσθα. f. — 9. κομψεύονται. σοφιστεύουσι. π. Quae h. l. correxī, defendi ad Gymn. 73. Jac. ad Vers. proposuit ἔστι δὲ τέχνη. — 16. ἀδεκάστως. ἀδοροδοκήτως. π. αὐθαριέτως. αὐτοπροαιρέτως. π. — 18. ὀριζόμενος. διαιρῶν. π. — 20. διεβεβλήμην. ἀντὶ τοῦ ἀπεστρεφόμεν, διαβεβλημένως εἶχον. f, l et π qui addit μισητῶς εἶχον. — 22. ἀφῆκα. κατέλιπον. π. — 26. ἐπανούργουν. ἐμηχανώμην. π. — 30. ἀνοήτους refer ad 26. Jac. velit ἀνοήτους. — 34. κουργοτροφούσης. respicitur Od. ι, 27.

156, 4. θνησειδίον. νεκρῶν ζώων. π. — 8. II. ε, 49. Addit π: ὁ Ἐφορβος (sic) δῆλονότι. — 9. cf. Plat. Phaedr. 248, d. — 13. φοινίκιος ὄρνις est phoenicopterus apud Martialem XIII, 71. De ave Phasiana Bekker egit Charicl. I, 383. — ib. Παιόνων cogita de Catts Pannoniae. Mart. XIII, 69 et Schneid. ad Varr. de re rust. III, 15. p. 567. — 16. cf. supra 49, 25. — 17. γραφὴν φεύγω. κατηγορίαν φεύγω, κατηγοροῦμαι. π. — 24. cf. Jambl. V. P. c. 21. — 26. διεκτενισμένα. cirrati apud Persium I, 30. — ib. μὴ ὁ Αἰγύπτιος. ἐκείνον γὰρ Αἰγυπτίων οἱ μάλιστα θεοσεβείας ἀσχοῦντες. f, l. — 27. ζηλωτὰ τῆς κόμης. εἰ τῆς δορᾶς ἀπέχῃ τῶν ἱερῶν εἰς ἐσθνημάτων τῶν θνησειδίων εἶναι, οὐ πολλῷ βέλτιον τῶν ἑαυτοῦ ἀπηλλάχθαι θνησειδίων, ὡς καὶ Αἰγυπτίων οἱ ἱερεῖς ἔγνωσαν; ξυρόμενοι γὰρ τὸ πᾶν σῶμα οὕτω τὰς ἱερὰς τελετὰς ἐνήργουν, ὡς ἂν μὴδὲν περιφέρωσι θνητὸν τῷ ζῶντι διακονοῦντες θεῷ. καὶ οἱ μὲν οὐ κακῶς. εἰ οὖν τῶν βυβλίων αὐτὸς (sc. ἀντερχόμενος) ὑποδημάτων ζηλοῖς τι πράττειν, μὴ καὶ τῆς τῶν τριχῶν περιαιρέσεως; f. — 31. vid. Arist. Vesp. 478 cum schol. — 35. Karsten Emped. 70. corrigebat στροφιῶν τῶν αἰλουργοβαφῶν αὐτὴν περιαιρέσεως. At jam Jac. emendaverat στροφιῶν. Obversabantur Nostro Empedoclis verba Diog. VIII, 61.

157, 6. ἐμβεβροντημένους. ἀνοηταίνοντας, ἀνοήτους γεγονότας, μωρανθέντας. π. — 9. δόξας. ὑπολήψεις. π. — 10. θεοκλυτοῦντων. τῶν ἀπὸ θεῶν ἀκονόντων. π. — 15. πεπαμένων. ἐχόντων. π. — 23. δικαίους — Ὀλυμπίους. „Illud Aristidis, hoc Periclis cognomen.“ B. Ὀλύμπιος μὲν παρακαλεῖς, (scr. Περικλῆς) ἀλλ' οὐχὶ θεὸς εἴλετο καλεῖσθαι, καὶ Κλέων Πύθιος, οὐ θεός. πολὺ δὲ τὸ διέχον ἀπὸ τόπου καλεῖσθαι τοῦ ἀφ' ὃν οἱ δοκοῦντες θεοὶ ἢ τοῦτο, ὅπερ αὐτοὶ ἐξαιρετοὶ ἔχουσιν. f.

158, 2. ὁ μὲν ἐπὶ θεῷ. πότερον τὸ θεῶν ἐπὶ νοῦν βαλέσθαι τὴν τοῦδε προαγωγὴν λέγει ἢ τὸ παρασχεῖν ἀνθρώπῳ ἐνθυμηθῆναι, μὴ αὐτόματον λέγειν τὸν κόσμον, ἀλλ' ὑπὸ θεοῦ δι' ἀγαθότητα ὑποστῆναι; ἀσαφὲς γὰρ προήνκεται πάνν. f. — 5. καὶ τί. λείπει τὸ λεκτέον. σχῆμα δὲ τὴν διάταξιν ἀκονστέον. f. — 10. θεὸς ὑπὸ σοφίας. quasi deus sit sapientia sua. cf. Im. 775. λευκὴν ὑπο

φύσεως οὐσαν ὁ χρυσὸς περιστρίβει. — 17. ὁ γμῆτηριον. κατοικητήριον. π. — 27. Quae h. l. de Democrito, Sophocle et Empedocle legimus, alibi non commemorantur. — 35. προειπόντες. οὕτω ἐκ μετεώρου σοφίας, οὐκ ἐκ γοητείας προύλεγον. f.

159, 11. Eus. 449. — 13. Lactant. V, 3. — 21. cf. narratio supra 75, 7., quae hic completur. — 23. Cr. S. I. 96. — 29. Constructio est ut 161, 33. Locus igitur frustra tentatus est a Bakio *εἰ, νῆ Δία* et a Jac. *εἰ* reponente.

160, 4. σὲ γοῦν. κολακεία πάλιν ψεύδει κεκορημένη. f. — 10. πῶς οὖν. τὸ ἐξῆς οὕτω. πῶς ἂν οὖν Νέρβαν ἡγήσαιτο τις ἀρχῆς ἐπιθυμῆσαι τὸν ἀγαπῶντα ὑπὲρ μεγάλων διαλέγεσθαι μοι ἢ τῆς ἑαυτοῦ οἰκίας ἄρξαι τὸν (μηδ'?) ὑπὲρ μικρῶν τεθαρρηκότα, ἢ πῶς ἐμοὶ γνώμην ἐννέπειν ὑπὲρ ὧν μηδὲ πρὸς ἄλλον συνῆψεν, εἰ τοῦ μὲν ἐνεθυμήθη, τοῦτ' ἔστι εἰ τὸν ἐμὸν ἐνεθυμήθη τρόπον, μηδὲν δηλονότι τοιοῦτον αὐτῷ ὑποβαλλόμενον. ταῦτα δὲ ῥητορικῆς ἐστὶ σκαιότητος πάντα καὶ δυστροπίας, οὐ φιλοσόφου ἀπραγμοσύνης ληρεῖν καὶ ἀπλότητος. f. — 15. τυραννισίοντας malebat Abresch. ad Gazoph. Gallier. 10. — 22. ἐφ' ὧν ἦρξεν. χρόνον (χρόνων) δηλονότι. f. — 23. Ἰνδοῖς φοιτῶντι. ὥς ἔοικεν τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῖς ἐπὶ γῆς ἐμπολιτευομένοις οὗτος ὁ γόης Ἰνδοῖς καὶ τῇ τούτων ἐπεχωρίαζεν γοητεία τοῦ πάντων ἐχθροῦ διαβόλου οἰόμενον τοῦτω ἐπισκοπήσειν τὸ κατὰ Χριστὸν θεῖον, τυρόντος δὲ οὐ τοῦ σκοποῦ. f.

161, 2. Jac. Lect. Stob. 31. malit προστέτῃκεν et ἀπηλάτῃ, at cogitandum de homine a janitoribus incluso. cf. Propert. II, 23, 10. «cernere uti possis vul-tum custodis avari captus et immunda saepe latere casa.» Fortasse Euphratis amores stolarum indicantur. — 26. ἀνδραποδισταῖς. h. e. ad redigendos in servitutem Graecos. cf. laudata Bekkero Charicl. II, 27. — 35. Inde βαλανηφόγοι dicuntur Herod. I, 66.

162, 4. ἀδινεῖν. vid. Jambl. V. Pyth. c. 30. et de statim sequentibus Porph. de abst. I c. 29. IV. c. 20. 5. Jac. ad Vers. proponit ἀγαθῶν μηδενὸς δ. contra sententiam scriptoris, qui dicit deos bonis viris indigere, qui pura ipsis offerant sacra. — 20. ἀπολεῖσθαι. προσυπακουστέον τὸ ἡτοίμαζον. f. — 22. Juvenal. X, 34. — 25. Eur. Alc. 357.

163, 2. Aristander commemoratur a Plutarcho Alex. 33, 52. et Luc. Philopat. 22. Erat Telmissensis. Silanus ὁ Ἀμπακιώτης laudatur Xenoph. Anab. I, 7, 18. — 11. Plura de hepatoscopia invenies apud Boettiger. Kunstm. I, 76 sqq. — 15. φορητὸς οὐσα. ἀττικὸς ὁ τοῦ ὀνόματος σχηματισμός. ἀντὶ θηλυκοῦ εἶπεν ἀρσενικόν. Tetigit nostrum locum Lobeck, Paral. 483. — 21. Porph. de abst. II, 51. nonnullas commemorat gentes δι' ἀνθρώπων σπλαγγνεύσας, vid. etiam Juv. VI, 549: Elagabalum exta puerilia inspexisse narrat Lamprid. c. 8.

22. εὐήθη. ἡμερα. π. 28. Ex lectione οὐκ ἀξιώ λέγειν in ψ. Jac. faciebat οὐκ ἀξιώ ἐλέγχειν, idem Lect. Stob. p. 31. pro μὲν οὖν proposuit δὲ νόμον sive δὲ νόον, quorum hoc impudentis sit, illud imprudentis, qui legem contra se valere ita significet. Quod dedi, firmatur illis in prooemio 153, 18. ἐνθήμενος τοῖς νόμοις ἔστηκα ὑπὸ τῷ λόγῳ. τούτου ξύμβουλος καὶ σοὶ γίγνομαι. — 31. Eus. 461, contra quem Baur argutius defendit Apollonii verba.

164, 4. De Acrisio cf. Welcker Trilogie 378 sqq. 15. II. π., 433. — 18. ψυχαστασίαν Ol. recte ad Od. λ. rettulit. Hemsterhusius fallitur, quum (ad Luc. Necyom. ed. Bip. III, 350.) tragoediam cognominem Aeschylī significari putat. (vid. Welck. Tril. 432.) — 22. Soph. Oed. C. 608.

165, 15. Jam Ol. intellexit locum corruptum esse, sed minus ingeniose emendabat πορεύεσθαι, quam Jac. (Schulz. 1831, 970.) πεζεῦσαι. — 22. νυμφαῖον editio-num tacite correxi. — 28. Compara Ev. Joh. XX, 25. 37. κριοῦ διὰ τὸν Φοῖβον. περὶ ὧν διὰ τὸν Δαίδαλον. f, l, π.

166, 8. διανεῦσαι. διακολυμβῆσαι et 15. λείπει τὸ δίδειμι. f, l, π. Dicit ibid. πρόρρησιν, quod narratur 150, 27 sqq. — 19. εἰ γὰρ. ἀντὶ τοῦ εἶθε. f. — 21. ἀναπαύλης. εἰ μετάρσιος ἡ πορεία, οὐδὲν δεήσειεν τὸ ἀκαμπὲς ἀναπαῦσαι γόνυ ὅτι μηδὲ κεκμήκοιτο (sic) μηδὲ ὅλως κινήσει ταλαιπωρησάν. εἰ γὰρ (sc. δὲ) τῆς κατὰ σκέλος μεταβάσεως ἐδεήθη, ἄπιστος ἢ τοῦ τοσοῦτον διαστήματος ἐν οὐ βραχεὶ χρόνῳ μέρει ἐξάννυς, ὥστε ἢ κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ συμπτώματος γενομένου περιττὴ καὶ κατεψευσμένη Ἀπολλωνίῳ ἢ ἐπιζητουμένη τοῦ γόνυτος ἀνεσις, ἢ πρὸς τὸ δεύτερον μεταβιβαζόμενον οὐκ ἔξει χώραν τὸ τάχος τῇ ἀληθείᾳ προσφ. . . . f. — 33. II. ξ, 233.

167, 4. cf. 93, 20. — 18. Graeci tunc non ad ludos Olympicos, sed Apollonii videndi causa conveniunt; quod moneo propter errorem Olearii. — 33. ἐπιστομίζων. τοῦτο ἐκείνο καὶ νῦν ἄξιον ἐπὶ σοῦ ἐρεῖ, (λέγειν?) Ἀπολλώνιε, ὥς ἐν μικροῖς μὲν λέων σύ, ἐν δὲ τοῖς κραινοῖσι Μεταίον κυνίδιον. f, π. — 36. Lacunam vulgatae supplebat Jac. ad Vers. germ. scribendo εὐεργέτας. Etiam Wessel. (Obs. 254.) de hoc loco egit.

168, 11. In obliquam transit orationem, quod fugit librariorum familiae secundae, qui fulciendae structurae intulerunt εἰκός. — 18. Soph. Oed. R. 50. — ib. ἐνθυμηθῆναι. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νόον βαλέσθαι. f. — 32. δι-αλέξομαι. περισπούδαστα πράγματα καὶ πολλὴν αὐτῷ τὴν ματαιοπονίαν προσμαρτυροῦντα. — 37. ἐν γηλόφῳ. καθ' ὃν νῦν τόπον τὸ χριστοφόρον τοῦ μάρτυρος τέμενος ἴδρται. f, π.

169, 1. De Trophonii oraculo cf. Paus. IX, 39, 4. IV, 16, 4. Strab. IX, 414. Schol. Ar. Nub. 508. Müller Orchom. 150. Creuzer Münchner Gel. Anz. 1838,

197. ubi vide etiam, quae de Hercyna s. Cerere Orcina docet. — 6. ἀποφράδες ἡμ. cf. Hemst. ad Luc. ed. Bip. II, 411. — 14. Librum ex hoc oraculo profert etiam Jul. Obsequ. de prod. c. 110. adde Athen. XIV, 614. a. Diog. L. I, 8. quos laudat Müller l. c. 160. — 15. Jac. proposuit ad Vers. Germ. καλλίστην τε ἀρετήν. 20. vid. Winckelmann. Op. VI, 1, 259 et 2, 320.

170, 15. Vide Dio Cass. LXVII, 15–18. Suet. Dom. 10. — 19. ὑφείρας. ἀντὶ τοῦ ἐναρμόσας. f. — 31. cf. Cramer Anecd. Paris. I, 29.

171, 18. Frustra desiderabat praepositionem post μετασχησμένον Wesseling ad Diod. Sic. IV, 244. — 25. cf. Marinum vit. Procl. p. 36. ed. Fabr.

172, 2. οἱ. »sc. ἀπελευθέρω.« B. Erravit h. l. vir summus. — 4. conf. Diog. L. V, 73. — 16. Luc. XXIV, 51. Marc. XIV, 19. — 28. Act. Ap. IX, 3 sqq.

173, 6. ἐργὰ Τύανᾶδε. Templum apud Tyana dicit, imperatoris impensis exstructum. cf. Wesseling ad Itinerar. Hierosol. p. 527.